VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXX, Nr. 148, martie 1983 | Redaktion: Balduim Helmstr. 16 • D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

„. . . Şi chiar dacă amintirea noastră ar pieri, în umbra vremurilor şi s'ar şterge din memoria tuturor, tot pe aceiaşi cale a conservării naţionalităţii şi ţării vom stărui, fără a face în acestă supremă privire nici o concesie primejdioasă ideilor veacului. Cine în această privinţă nu e cu noi, e contra noastră."

M. EMINESCU

„Conservarea naţionalităţii . . . suprema lege", articol de fond în ziarul „Timpul" din 27 mai 1879.

DISIDENT DESTINAT

de **M. TUDORAN**

Apoi în chestiunea lui Vlad Georgescu, ăla care se joacă la radio E. L. cu „oameni, fapte şi întâmplări" (!) de istorie, căutând să întoarcă roata acesteia înapoi numai până la anul 1971, apar tot mai numeroase voci nedumerite, întrebătoare.

Mă rog: omul e disident, istoric disident, şi nu se poate dezbăra de lipiciul comunist care secretă din el ca din scoarţa deteriorată a prunului. Nu e numai el şi n'a fost numai el unul care a „ciupit" din bunăvoinţa partidului care se îngrijea de cadrele tinere. Să-i fie iertat lui Vlad Georgescu, să zicem, că a nutrit cât a fost în ţară, sentimente de recunoştinţă faţă de Scarlat Callimachi pentru că, din partea partidului, acesta i-a încredinţat o „sarcină de cinste" în cadrul muzeului româno-rus unde şcolile şi grupuri de cetăţeni erau aduse cu japca spre cultivare ideologică. Dar, nu i se poate trece cu vederea de ce a considerat Vlad Georgescu necesar să-l „popularizeze" şi de la microfonul E. L. pe acest „prinţ roşu", fildanul acela fost domnesc care nesilit de nimeni s'a altoit pe tulpină proletar-comunistă. N'aţi auzit emisiunea aceea? Vlad ţinea să ni-l recomande pe „prinţul roşu" drept „om" şi nu „întâmplare" (cum de fapt acesta era); ne invita să recunoaştem la el, zice: nobleţe, poziţie, atitudine onestă, dorinţă de bine etc. Aferim! — că era curată „faptă istorică", curată întâmplare în alegere de subiect şi de oameni de care trebuie să ni se vorbească la radio E. L.

În fond, dacă s'a băgat de seamă, istoricul „disident" nu prea merge mai încolo de secolul al XVIII-lea, secol al iluminismului, al „luminilor"; precum şi epoca dela 1945 încoace e alcătuită din „ani lumină". A scris Vlad Georgescu şi o carte despre acel iluminism, şi cu ceva umanism acolo, ca să consune la „actualitate". Despre această carte a sa cred că nu l'aţi auzit pomenind. După cum nu pomeneşte un cuvinţel despre faptul mult mai grav **că a fost, zis cu îngăduinţă, un bun „confident" al organelor de securitate.** „Confidenţa" şi-o exercita sub numire de **„responsabil cu protocolul".** Aceasta însemna, concret: lui să-i predai notele despre contactele tale cu streinii, întâmplătoare sau în cadrul „oficial", la care erai obligat sub ameninţare de lege. El transmitea aceste consemnări care trebuiau făcute amănunţit, la „centru". Responsabilitatea aceasta, departe de a fi una numai de „protocol", cum a fost formal numită, era una politică. „Responsabilul cu protocolui" trebuia să fie „vigilent" în cel mai înalt grad. La el venea periodic, cam la două săptămâni, securistul şi în lungi discuţii secrete se analizau faptele mai demne de atenţie, alea mai „suspecte", se făcea instructajul. Era deci o muncă de „mare încredere",

(urmare în pag. 4)

Asemănări de stil

de **Ion PANTAZI**

Revista „Dialog" (Nr. 28 Decembrie 1982) a publicat o scrisoare a unui român în trecere prin Occident, pe nume: Mihai Alecu care, chipurile, răspunde la articolul **„Este în joc demnitatea românească"**, semnat de domnul I. V. Emilian şi apărut în Septembrie 1982 în ziarul „Stindardul".

Domnul Mihai Alecu, care probabil nici nu există, după stil fiind domnul Ion Caraion, măsluieşte şi trunchiază articolul domnului Emilian, ajungând la concluzia că acesta s-ar solidariza cu anumite crime săvârşite în Rusia. În realitate domnul Emilian demonstrează că domnul Ion Caraion din răzbunare personală, atribue lui Eugen Barbu crime, pe care acesta practic nu le putea săvârşi, fiind prea tânăr în acel timp. Departe de domnul Emilian de a lua apărarea lui Eugen Barbu, întru totul devotat regimului dela Bucureşti, şi pe bună dreptate directorul „Stindardului" pune întrebarea: „Cui foloseşte această mistificare"?

Dăm mai jos câteva citate din articolul publicat în revista „Dialog":

„Observaţiile pe care le scriu se datoresc mirărilor mele. Pe deoparte, în faţa unor fiinţe antedeluviene, gândind ca troglodiţii sau mai rău; pe de alta — foarte periculos pas, pentru care încă se mai judecă şi azi, pe ici, pe colo, criminali, adevăraţi criminali de război! . . . Este vorba aici de adevăr şi de trebuinţa de a răspunde pentru crimă, nu de „Cine poate exploata şi trage profit din asemenea afirmaţii?" În orice caz asasinii nu, să fie sigur acest Emilian. Că aici nu e pe tras profituri, cum işi închipue cîrciumăreasca lui minte, ci pe răspundere, pe elementara obligaţie de a trage la socoteală nişte ucigaşi reali . . . Un asemenea Emilian — ce pasăre rară, voi scrie şi organizaţiilor ce se ocupă de problemă — ar trebui cercetat şi scotocit mai îndeaproape. Sunt sigur că personajul **ar avea de dat nişte răspunsuri importante în faţa unui tribunal riguros . . .** Sunt lucruri care nu trebue să se poată. Iar ca unul netrimis în boxă până acum să se încumete a apăra cu cinism pe autorii execuţiilor de la Rîbniţa, Vapniarca, Moghilev, Odessa, Tiraspol, Mostovoi ş.a.m.d., crezând că prin asta face „românism" şi nimeni să nu-l pună la stîlpul infamiei, iată ce m-a mirat când am citit colajul publicat în „Dialog".

Cu stimă

Mihai Alecu — din România, În trecere prin Occidentul putred? neputred?"

Domnul Solacolu, directorul revistei „Dialog", nu numai că s'a pretat să publice un articol, care mistifică adevărul, dar s'a şi solidarizat cu această mistificare.

Nu ne miră atitudinea domnului Solacolu, domnia sa nu face decât să continue gândirea premergătorului său domnul Şerban Orăscu „liberalul — marxist", care militează pentru îndreptarea conducătorilor dela Bucureşti, spre aducerea lor pe o linie cu adevărat marxistă.

Ion Brătianu, Ionel Brătianu şi George Brătianu s'ar zvârcoli în morminte dacă ar vedea cine vorbeşte astăzi în numele Partidului Naţional Liberal român.

Reaua credinţă, mistificarea, minciuna, cu care se solidarizează domnul Solacolu nu au egal decât în termenii insultători ca: „fiinţe antedeluviene", „minte cîrciumărească" etc. care caracterizează stilul scrisorii pe care domnia sa o publică. Concluzia trasă de Mihai Alecu şi de domnul Solacolu este trimiterea domnului Emilian în faţa unui tribunal **care să-l judece pentru crime de război,** sau pentru solidarizarea cu aceste crime! Nu am dori decât ca domnul Solacolu să-şi realizeze dorinţa, pentru a putea fi şi dânsul tras la răspundere pentru calomniile pe care le difuzează.

A fost domnul Solacolu voluntar pe front şi a luptat pentru apărarea frontierelor ţării, aşa cum a luptat domnul Emilian?

A luptat domnul Solacolu timp de 40 de ani pentru menţinerea vie a unei flăcări a românismului, ostenindu-se a scoate un ziar cu sacrificiul său personal?

Cine este acest domn Solacolu şi cum îşi permite să ponegrească pe un adevărat român, într-o fiţuică scoasă cu bani străini?

Domnul Ion Solacolu, cu soţie care a fost în ţară secretară de organizaţie de bază şi ilustrele mediocrităţi ce-i stau alături, la „Dialog" şi la „Cercul democrat", au cutezanţa să insinueze trimiterea în faţa unui „tribunal riguros" a unui ostaş român căruia, în afară de faptul că şi-a făcut în mod exemplar datoria pe front, nu i se poate reproşa nimic, dar absolut nimic.

(urmare în pag. 2)

Dela Domanewka în Transnistria şi până dincolo de Şirokoie în apropiere de Nipru, în a doua jumătate a lunii august 1941, I. V. Emilian a fost comandantul avangărzii detaşamentului de descoperire al Brigăzii a 8-a Cavalerie. Distanţa aceasta a fost parcursă în trap întins, unele etape depăşind 100 kilometri.

În fotografia de mai sus îl vedem (cu bonetă), în faţa unui câmp de mine, împreună cu bunul şi fidelul său prieten, Sublocotenentul de rezervă Mihai Coliopol care a ţinut să-l însoţească şi în această misiune.

Erou de legendă, Sublocotenentul de rezervă Mihai Coliopol a căzut pe când îşi conducea oamenii la contraatac, la Sekehe-Eli în Crimeea, în ianuarie 1942.

Pe tot timpul campaniei din Răsărit, Regimentul 2 Călăraşi din care a făcut parte Căpitanul de rezervă I. V. Emilian, n'a fost trupă de ocupaţie şi cu atît mai puţin trupă de poliţie, ci a îndeplinit tot timpul misiuni operative, cavaleristice, stindardul regimentului primind pentru aceasta, în două rânduri, ordinul „Mihai Viteazul".

Aceasta, spre ştiinţa foştilor funcţionari de vârf şi beneficiari ai regimului comunist care, aciuiţi acum în lumea liberă, propagă mai departe marxismul, în versiunea troţchistă, fiind utilizaţi în acelaşi timp ca agenţi provocatori şi informatori de către diversele oculte ce-şi au sediul la Tel Aviv, la Frankfurt sau la New York.

C. MARINESCU
— ISTORIC ŞI MARTOR (1891—1982)

de **E. LOZOVAN**

Există istorici care scriu carte din cărţi. Debutul erudiţiei solide se face prin colectarea fişelor unor lucrări anterioare. Sintezele devin astfel un fel de adiţiune bibliografică, preţioasă fireşte căci ea dispensează mai ales pe cercetători grăbiţi şi de vană glorie avizi să meargă la sursele primare. Alţi istorici pun în mişcare idei, ipoteze, sisteme — salutate de ignoranţi şi detractori drept „fantezii". Hasdeu n'a scăpat nici azi de acest ponos, repetat de toţi Iordanii de la periferia gândirii româneşti. E drept că posteritatea dreaptă şi nemiloasă îi răzbună de multe ori. Azi proza ritmată a lui Vasile Pârvan e aşezată sus de tot — aşa cum a intuit genialul George Călinescu — poezie erudită, înainte de Saint-John Perse. (Paginile de imundă obtuzitate ale lui Lovinescu, E. le-au uitat şi paingii bibliotecilor, iar aici nu avem a ne ocupa de abjecţii). Alţi istorici, dacă destinul le-a îngăduit şi durata — căci fără timp orice creaţie e iluzorie — devin martorii epocii prin care au trecut. Nu mai pomenesc de „descoperitori"; doar hazardul şi flerul sunt responsabili de găsirea unui manuscris, a unei inscripţii, de descifrarea unei enigme.

La puţini le este dat să acopere cele patru domenii enumerate mai sus. Un astfel de istoric a fost C. Marinescu. A dat lucrări bibliografice şi a făcut treabă ingrată de editor. N'a pregetat să-şi irosească timpul nici cu munca administrativă, în calitate de director al Şcolii române de la Fontenay şi al Fundaţiei Regale din Paris.

Marea idee a creaţiei istorice a lui C. Marinescu — legăturile dintre Catalani şi imperiul bizantin — a fost formulată timpuriu, în cel de al treilea studiu al său (1925, în Omagiu lui Ferdinand Lot). Neştiută şi subterană hotărîre a destinului: scăpărarea începutului de carieră avea să se arcuiască peste o viaţă de om. În cele trei decenii petrecute în exil a cercetat arhivele Coroanei de Aragon, pe care le cunoştea ca niciun alt Român. De acolo au ieşit la suprafaţă surprinzătoare acolade medievale: Catalonia, Negroponte (Eubeea), Bizanţul Paleologilor ocupat de gangsterii franci — „disidenţii" cruciadei a IV — în sfârşit, Ţările Române.

Omul era „dificil", anevoie de frecventat. Prieteniile ca şi despărţirile vieţii, ina-

(urmare în pag. 2)

C. MARINESCU
— ISTORIC ŞI MARTOR (1891—1982)

(urmare din pag. 1)

miciţiile şi, pe un plan inferior, chiar ranchiunele sale erau definitive. Pe cei tineri îi intimida, pe cei în vârstă îi îngheţa cu o atitudine gravitând între severitate, morgă, rigiditate nu departe de aroganţă. A fost un Iorghist necondiţional, cu tot ce poziţia implică drept judecăţi tăioase, fără apel, lipsite de nuanţă. Poate nu sunt informat, dar lui C. Marinescu nu-i cunosc fluctuaţii în lunga lui existenţă. Constanţa în convingeri nu poate fi numită „scleroză" când ea se manifestă aproape un secol!

Ştim prea puţin despre originile acestui caracter leonin. S'a născut la Şerbăneşti-Poduri (Pucioasa). Părinţii? — probabil de origini modeste, ţărăneşti. Dar prin căsătoria cu fiica lui George Balş, istoricul intra în istorie. Nu numai pentrucă Bălşeştii sunt boieri vechi, cât e Moldova, ci şi pentru că întretăierea încrângăturilor genealogice ne prezintă un tablou magnific. E imposibil ca feciorul de plugari să nu fi simţit oarecare orgoliu trezindu-se, prin darul ursitoarelor, integrat în cea mai superbă arhondologie a românismului. Văzând profilul subţire, cu priviri umbrite adânci, cu buze strânse, cu mers uşor aproape aerian al Doamnei Marinescu, puţini ştiau că aveau în faţă pe strănepoata directă a lui Ştirbey-Vodă. Când C. Marinescu îmi povestea de „verişoarele" sale Anna de Noailles şi Elena Văcărescu, zâmbeam interior de inocenta vanitate. Rudenia era reală deşi cam complicată şi laborios construită; dar în genealogie totul este orgiastic de fascinant. Urcăm trei generaţii pe linia Ştirbey şi coborîm alte trei pe linia Bibescu, pentru a ajunge la tatăl Annei, Grigore adoptat Brâncoveanu dar fiul Zoei Mavrocordat-Bibescu, nepoată şi ea a Saftei Balş. „Vară" era şi Marthe princesse Bibesco, ba chiar de mai multe ori — cu mamă Mavrocordat, tată Lahovary şi bunică de soţ Maria Văcărescu. Cărările vieţii l-au opus pe C. Marinescu lui George Brătianu — inimiciţie care s'a etalat public într'o explicaţie cu copii istoricului — care îi erau „nepoţi"! Căci bunica acestora, Maria Moruzi, era doar sora generalului, căsătorit cu Adina Ştirbey, mătuşa Doamnei Marinescu.

Pentru noi, studenţii din Parisul anilor '50, C. Marinescu apărea, ca să folosesc limbaj de licean, ca un... „balaur". Nu iradia căldura lui Bazil Munteanu, prietenia reţinută dar cât de generoasă a lui N. I. Herescu, nici efuziunea părintească până la lacrimi a lui Sever Pop. Era necruţător, aproape chirurgical în distribuirea puţinelor burse ale Fundaţiei Regale. Oare ar fi putut fi altfel, când atâţia nechemaţi vânau o sinecură? Cât de vinovat m'aş simţi totuşi dacă aş lăsa impresia că profesorul C. Marinescu ar fi fost oarecum neomenos. Nu pot scrie **precis** decât despre relaţiile **mele** cu el. Când făceam primii paşi pe drumurile ştiinţei, m'a invitat să colaborez la „Revue des études roumaines". Studiul „Bizanţul şi romanitatea scitică" (vol. 5—6), care avea să-mi servească drept carte de vizită faţă de Franz Altheim, ar trebui să-l dedic memoriei lui. După instalarea mea în Danemarca a continuat să se intereseze de cercetările mele şi venea totdeauna prompt cu un comentar, cu o referinţă bibliografică. Mie şi altor Români ne-a susţinut candidatura la Academia Internaţională Liberă de Ştiinţe" al cărei preşedinte era. Şi acolo inima lui C. Marinescu bătea mai întâi româneşte.

Într'o zi părintele a fost lovit cumplit: unica fiică a murit dând naştere la doi gemeni. Am adunat cum am putut cuvintele care, oricât ar fi de sincere şi simţite, nu pot consola în atari ocazii. Omul de ghiaţă mi-a răspuns cu lacrimi dogoritoare. După propria sa expresie era „nimicit"... ca Hasdeu. Apoi — lunga agonie, tăcerea finală. Vigurosul trup, aproape centenar a găsit odihnă şi uitare. Toţi contimporanii lui au trecut demult dincolo de orizontala poartă.

Citesc tihnit corespondenţa lui Bazil Munteanu şi biografia lui Sever Pop şi pe fiecare pagină aflu numele evanescente care odată au fost oameni în lumea complexă al cărei martor C. Marinescu a fost sub toate luminile şi umbrele. Cu paşi rapizi, mă apropii şi eu de vârsta amintirilor...

Departe, din uliţa copilăriei îmi surâde un băiat zburdalnic, care de atâtea ori trecuse prin casa somptuoasă de cărămidă roşie a Bălşeştilor din colţul Buzeşti-Piaţa Victoriei. Nu ştia că de acolo plecase cu mulţi ani înaintea naşterii sale mireasa unui profesor român, de care avea să-l lege pribegia cu încercările ei inerente.

E datorie sacră să mă descopăr, fie şi de departe, în faţa mormântului său proaspăt acoperit de ţarina — fie-i uşoară — a Franţei.

E. LOZOVAN

SCRISOAREA UNUI FUNCŢIONAR AL DEPARTAMENTULUI ROMÂNESC AL POSTULUI DE RADIO FREE EUROPE

„München 22. 2. 1983

Stimate Domnule Director,

Dela început vă precizez ca sunt unul dintre funcţionarii Departamentului românesc al postului de radio Free Europe. Am citit şi recitit, ca şi alţi colegi ai mei, articolele scrise de Dvs. şi venerabilul Domn Ion Pantazi în ultimul număr al Stindardului. Împărtăşesc, în mare măsură, punctele de vedere exprimate în cele două articole şi drept să vă spun parcă încerc un sentiment de jenă că lucrez alături de unii despre care scrieţi. Ştiţi şi Dvs. însă că drumurile vieţii sunt foarte întortochiate şi că eşti pus de multe ori în situaţia să faci orice, nu ceea ce vrei, ca să-ţi asiguri existenţa.

Da, Domnule Emilian, între noi găsiţi tot ce doriţi. Tineri şi bătrîni, bărbaţi şi femei, beţivi şi afacerişti, escroci, homosexuali, rataţi, dame cu trecut şi vederi morale îndoelnice (ca să mă exprim elegant), ambiţioşi şi blazaţi, complexaţi, convingeri politice de tot felul. Aşa cum prea bine aţi remarcat, printre noi sunt şi mulţi, chiar mulţi, care au slujit activ regimul comunist sau care provin din familii comuniste. Ce ciudată este soarta; în acelaşi timp alţii au stat în închisorile regimului pe care colegii lor actuali l-au slujit, unii cu ardoare şi entuziasm.

Ca să fiu sincer până la capăt trebuie să adaug că ne uneşte doar un singur lucru. Faptul că avem bani, că suntem plătiţi bine. Încolo să ştiţi că ne mâncăm între noi, ne bârfim, ne „săpăm«; invidia, ranchiuna, lucrătura sunt la ordinea zilei. Poate cu altă ocazie vă voi scrie mai mult pe această temă.

Acum am dorit ca rândurile de mai sus să fie doar o introducere la unele gânduri ale mele şi ale altor colegi în legătură cu noul nostru Director, Domnul Vlad Georgescu.

Pentru mulţi dintre noi, proaspătul Director, este o enigmă. Ne întrebăm oare ce vrea, cu adevărat, ce gândeşte, cum vede el lumea, dece atâta înfăţuare la el, dece ne priveşte pe unii de sus, dece ne cenzurează, dece îşi bate joc de unii dintre noi iar altora le tolerează orice, de unde asemenea apucături?

Din aceste considerente am căutat să cercetăm puţin trecutul Domnului Vlad Georgescu, să ne punem ca şi Dvs. unele întrebări şi să încercăm a da unele răspunsuri. Aşa este cum aţi scris şi Dvs — a fost, în mod cert, activist utecist şi are pe conştiinţă contribuţii la darea afară din facultate a unor colegi studenţi, care nu erau pe »linie«, cum ziceţi Dvs., dar, nu era vorba de orice »linie«, ci de **faptul că studenţii respectivi au fost acuzaţi** — nici mai mult, nici mai puţin — **de „manifestări antisovietice«.** Intre poziţia şi activitatea sa de student utecist şi numirea lui după terminarea facultăţii la muzeul romano-rus, sub pulpana prinţului roşu (Scarlat Calimachi), **filorus dovedit,** legătura pare a fi cât se poate de logică.

(urmare în pag. 5)

ASEMĂNĂRI DE STIL

(urmare din pag. 1)

Aici am ajuns!

În „Revista mea", care apare la Tel Aviv, cu numărul 1031 din 21 Ianuarie 1983, sub titlul: „Foaie Verde, Foaie... Latră!", semnat de domnul Marius Godeanu, acesta răspunde articolului: **„Românii" şi disidenţi la postul de radio „Europa liberă",** articol apărut în Stindardul nr. 147, în Decembrie 1982, semnat Ion Pantazi.

Articolul meu avea ca obiect principal: „gândirea marxistă a domnilor Vlad Georgescu şi Şerban Orăscu", iar în secundar: „evreii colaboraţionişti ai Bucureştiului la postul de radio „Europa liberă".

Redau câteva citate din articolul domnului Marius Godeanu:

„La ce bun să-mi fi pierdut timpul cu lătratul la lună a unor potăi post-legionare sau neo-legionare, care îşi fac singure bucurie, pe cont propriu şi individual, întocmai biblicului Onan, înjurându-i pe „Ovrei"? Dar javrele, javre rămân, n-ai ce-i face. Astfel că, din când în când, oricît ai fi de simpatizant al „Societăţii pentru Protecţia Animalelor", nu poţi să te abţii şi, musai, trebue să le plezneşti, scurt şi cuprinzător, peste botul îmbălat!... Am în faţă — aviz hinghierilor — o publicaţie cu nume filfiitor (nici „Steagul", nici „Drapelul", nici „Flamura"", ghici ciupercă ce-i), care apare la Muenchen, când se milueşte Domnul, purtând pe frontispiciu o deviză desprinsă din gândirea unui Moş Teacă intelectualizat: „Vivere militare est". S-ar zice că fălindu-se cu un astfel de crez, respectiva hîrtie tipărită are doar grija nostalgiei cazone, jucându-se cum le place uneori oamenilor în toată firea, „de-a soldaţii" şi „de-a războiul"... De război însă, pomenita publicaţie se războieşte tot cu evreii şi tot în stilul în care o făceau odinioară „Porunca Vremii" şi „Sfarmă Piatră"! Cel mai mult, cum am impresia, îi doare pe haidamacii militarişti din Muenchen că postul de radio, „Europa liberă" n-a încăput pe mâna lor... Un oarecare Ion Pantazi, care şi-a însuşit ceva din „tehnica" scribilor lui Ilie Rădulescu-Lăptărie, se ocupă pe larg de „denunţarea" evreilor de la postul de radio amintit. Şi pentru ca, în afară de fiere, verde ca şi cămaşa pe care grozav ar vrea s-o îmbrace (sau s-o reîmbrace), tipul mai are şi ironie, foloseşte subtilităţi în genul „român între ghilimele" sau „oltean barat" .. Culmea sarcasmului e atunci, când, vorbind despre rolul rabinului dr. Mosez Rosen în acordarea către România a clauzei naţiunii celei mai favorizate, afirmă, şmechereşte, făcând cu ochiul, complice, către cititori: „Rabinul se pare că ar fi evreu". Mai departe, scrie dumnealui, cu ghioaga muiată în cerneală: „Fiind vorba numai de evrei în toată această afacere, ne punem legitima întrebare: nu cumva este vorba de o eroare? Poate a fost acordată clauza Israelului, nu României!"

„Pantazi ăsta, care îl pomeneşte dispreţuitor pe răposatul Noel Bernard (străin de neam şi de Dumnezeu), îl avertizează pe noul director al emisiunii în limba română de la „Europa liberă" că, în cadrul redacţiei sale, „Orientul mijlociu şi apropiat este bine reprezentat". „E adevărat că, de astădată, nu se mai leagă doar de evrei, ci şi de „armeni şi greci"... Cu alte cuvinte, tipul ar vrea la „Europa liberă" o redacţie exclusivă de „escu" pur sânge. Dar atunci, nici el nu şi-ar găsi locul acolo, căci numele lui, pe legea mea, tare-mi mai „miroase" a ascendenţă fanariotă!... Nu ştiu exact ce hram poartă acest Cutărică în Germania federală. Dar îmi închipui ca s'a pripăşit la Muenchen, bucurându-se de statut de refugiat politic. Şi nu cred că, în această calitate, îi este permis să desfăşoare ceeace, după câte ştiu, le este interzis germanilor înşişi: propagandă rasistă, antisemită, aţiţătoare!... Publicaţia de care am pomenit are şi „Zwei Seiten in deutcher Sprache", dar ele nu cuprind otrava legionară din articolele în româneşte. Poate că acestea din urmă ar merita traduse şi trimese unde trebue. De ce să n-aibă şi colaboratorii „Stindardului" muenchenez o soartă asemănătoare cu cea a camaradului întru credinţă, „popa" Valerian Trifa, obligat să-şi strângă catrafusele şi să-şi ia tălpăşiţa din Statele Unite"?

Ce putem remarca din acest articol?

În primul rând, domnul Marius Godeanu şi-a însuşit de minune vocabularul lui Graur pigmentându-şi elevatul articol cu figuri de stil colorate de genul: „potaie", „bot îmbălat", „javră", „moş teacă", „haidamac", „tipul", „Cutărică". Desigur nu oricine se poate folosi de un astfel de stil, ci numai cei ce s'au adăpat la „cultura lui Graur", creind „stilul Scânteia", îmbunătăţit astăzi într-un „stil Tel Aviv de inspiraţie dudeştiană"!

Domnul Marius Godeanu mă ameninţă cu „hinghierii" şi cere să fiu dat afară din Germania, deoarece fac propagandă rasistă, antisemită şi aţiţătoare! Domnia sa este învăţat să asmută hinghierii, căci şi compatrioţii săi Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Leonte Răutu şi Avram Bunaciu au asmuţit alţi hingheri coreligionari ca Nicolski, Dulberger, Zeller, Coler etc. împotriva poporului român.

Domnul Marius Godeanu mă acuză că aşi dori o redacţie a „Europei libere" exclusivă de „escu" pur sânge! De ce nu? Nu este oare un post de radio, care se adresează Românilor?

Domnul Marius Godeanu mă anunţă că eu nu am ce căuta la postul de radio „Europa liberă", fiind „fanariot", după legea dumisale! Dupa câte ştiu eu, comunismul reprezintă un pericol pentru România, evreii colaboraţionişti pentru „Europa liberă", dar de un pericol fanariot în anul 1983, nu am auzit. Totuşi, spre liniştirea domnului Marius Godeanu, îi pot afirma că nu aspir să ajung la „Europa liberă" şi nici fanariot nu sunt. Un strămoş al meu, a fost adus în Muntenia de către Mihai Viteazul în anul 1595, ca translator pentru limbile: greacă, turcă, germană şi italiană. El nu a venit din Fanar, ci de la Atena, iar în anul 1600, a fost împroprietărit de către Mihai Viteazul la Maldăr, astăzi în Vlaşca. Pe linie maternă, mă trag din Poenari, vechi boeri Craioveni. Dacă domnul Marius Godeanu l'ar fi citit şi pe Nicolae Iorga, nu numai Roler, ar fi aflat aceste lucruri, precum şi faptul că domniile fanariote au început în 1711 în Moldova şi în 1714 în Muntenia. Domnul Marius Godeanu trebue să ştie că mie nu mi-e ruşine de numele meu, dovadă că nici după 400 de ani nu mi l'am schimbat!

Domnul Marius Godeanu interzice să te legi de evrei, chiar dacă aceştia au fost sau sunt colaboraţionişti ai comuniştilor dela Bucureşti. Probă evidentă este că nu l-a deranjat ceeace am scris de domnii Vlad Georgescu şi Şerban Orăscu, care constituia obiectul articolului meu, ci numai ce am scris de colaboraţionişti evrei, conaţionalii dumisale.

Domnul Marius Godeanu ar trebui să ştie că dela înfiinţarea statului Israel, această ţară duce o politică extrem de naţionalistă, rasistă şi chiar antisemită!

Înţelegem politica naţionalistă a Israelului şi-i admirăm vigoarea cu care-şi apără existenţa. Pe câte ştim însă, Palestinienii sunt tot de origină semită, deci lupta Israelului împotriva lor este o luptă antisemită! Sau Palestinienii sunt nişte semiţi de caegorie inferioară? Atunci, asta se chiamă rasism. Dar masacrul de la Beiruth, cum se numeşte şi cum se încadrează el? Îl întrebăm pe domnul Godeanu, pentru a nu cădea într-o altă greşeală fascistă, rasistă, antisemită etc.

Şi o ultimă întrebare: îi este ruşine domnului Marius Godeanu şi domnilor Zahareanu şi Sebastian Costin dela redacţia „Revista mea" de numele lor adevărate, sau urmăresc, prin pseudo-numele româneşti ce le poartă, un eventual transfer la „Europa liberă"?

Redând mai sus pasaje întregi din articolele apărute în cele două reviste, am vrut să dăm posibilitatea cititorilor noştri să constate cât de izbitoare este asemănarea stilului, a vocabularului folosit, a invectivelor debitate şi mai ales a scopului urmărit, ambele reviste cerând în definitiv acelaşi lucru: traducerea Domnului Emilian în faţa unui tribunal şi expulzarea mea din Republica Federală Germania.

Mai este oare nevoie de alt comentar?...

Ion PANTAZI

Troţchi în România (1913)

de G. Ţăranu

În cartea sa despre Lew Bronstein Troţchi, foarte documentat scrisă cu câţiva ani în urmă (sub titlu: **The Profed Armed**, Oxford) şi tradusă în mai multe limbi, Isak Deutscher se referă pe cinci pagini la deplasările efectuate de veşnic neastâmpăratul Troţchi în sudul Dunării şi în special în România. Troţchi însuşi a vorbit de acestea în autobiografia sa.

În calitate de corespondent din Viena al ziarului „Kievskaia mîsl", L. Br. Troţchi scria încă din 1909 despre ţările balcanice, că acestea constituie o adevărată „cutie a Pandorei" pentru Europa. În 1910, el vine la Sofia tocmai în zilele unui congres panslavist convocat sub egidă rusească, pe care vrea să-l combată. Cu acest prilej Troţchi este popularizat în rândurile muncitorimii bulgare de către Vasil Colarov, în perioada de după cel de al II-lea război mondial preşedinte stalinist al Bulgariei. A doua oară se găseşte Troţchi în Bulgaria în vremea primului război balcanic, 1912, când simpatiile lui se plasează de partea turcilor învinşi.

De-a lungul carierei sale revoluţionare, plină mereu de dispute şi contradicţii, Troţchi avea obiceiul să se pună de-a-curmezişul. Acum, în 1912, lui nu-i plăcuse prea multa preţuire a bulgarilor pentru ajutorul din partea Rusiei ţariste. În 1913, în schimb, când observa al doilea război balcanic îndeaproape, din România, Troţchi se pune de partea Bulgariei învinsă de către Serbia şi Grecia. Totodată el e atunci foarte critic la adresa României şi a românilor.

Reportajele lui către amintitul ziar, din iulie până în septembrie 1913, arată că acest asmuţitor al răvăşirilor „revoluţionare" nu ne purta nici un gând bun, n'a găsit mai nimic pozitiv în România, pentru el fiind pe prim plan ovreimea de aci. Aceasta în ciuda faptului, că, precum arată biograful său, lui Troţchi nu-i convenea să se mărturisească drept evreu, nici să se facă menţiune în acest sens în legătură cu persoana lui. N'a scăpat nici el, revoluţionar „proletar", de cameleonismul evreiesc de totdeauna.

Seria corespondenţelor lui Troţchi din România alcătuiesc un volum întreg din operele lui, publicate în Uniunea Sovietică, în 1926, adunate sub titlul „România postbelică" (adică, cea de după războaiele balcanice). Aceste studii despre România constituie, spune Isak Deutscher, o lucrare de reportaj clasică. Într'adevăr, în afară poate de Lunacearschi, Troţchi a fost „cel mai intelectual" dintre reprezentanţii revoluţiei bolşevice (deşi era „menşevic"), având condeiul totdeauna bine pregătit, îndeosebi în jurnalistică.

Se ştie cât de controversată este personalitatea lui Troţchi. Chiar cu puţin timp în urmă, sovieticii au făcut gălăgie criticându-i pe iugoslavi, pentru faptul că la teatrul din Belgrad este jucată piesa unui autor francez despre „Lenin, Stalin şi Troţchi". Protestul rămâne însă fără urmări.

Să vedem acum ce, câte şi cum le scrie Lew Bronstein Troţchi despre România anului 1913.

Din capul locului, de la „primele impresii" (cum îşi intitulează cel dintâi reportaj), el vede, precum un adevărat reacţionar, în limba română un „amalgam" de grai romanic, slavian şi uralo-altaic (găsind aci până şi cuvinte finlandeze), cu amestec de elemente pre-ariene (ţigăneşti, zice) şi semitice (evreieşti, zice iarăşi)". Aceeaşi ar fi, după înalta ştiinţă a lui, fizionomia şi a întregii culturi româneşti. Era rău pornit, devreme ce făcea o astfel de „selecţie" până şi a elementelor de limbă.

Îi procura lui Troţchi satisfacţie faptul că „cel mai mare procent" din personalul de serviciu în Bucureşti cunoaşte limba rusă, că mai multe dintre restaurantele mari sunt ţinute aci de emigranţi ruşi, că adepţii sectei „scopiţilor" (de obârşie rusă) posedă cei mai buni cai etc. Intocmai precum mult mai încoace, în zilele noastre, un rus nu văzu în Bucureşti vreo altă maşină din câte circulau, ci numai când zări una sovietică ţipă bucuros: Iată, „pabieda" noastră! Nu-i place lui Troţchi zvonul aflat de la scapeţii ruşi, potrivit căruia „muştenitorul" tronului României ar urma să se căsătorească cu o principesă rusoaică şi să capete drept zestre provincia Basarabiei. Numai că una ca asta e, scria Troţchi, imposibil. Se miră că damelor în Bucureşti li se sărută mâna. E necăjit că din numărul considerabil de socialişti români, cum ştia el că ar fi fost odinioară, activi în mişcarea socialistă franceză şi cea belgiană, acum nu rămăsese mai nimeni ataşat, ci tuturor acestora le-a rămas doar gustul pentru limba franceză, pentru cultura latină, Românii în general nesocotindu-se că aparţin Balcanilor.

În legătură cu tratatul de pace care tocmai se semna la Bucureşti, se sesiza cu supărare de faptul că Bulgarii, în scopul de a-i izola pe Greci şi eventual a menţine pentru ei Cavala, s'au grăbit să garanteze autonomia naţional-culturală (în chestiune de limbă, şcoli şi biserici) pentru ethnicii macedo-români (cuţo-vlahii) de pe teritoriul Bulgariei, uitând cu totul să ceară aceleaşi garanţii şi pentru bulgarii din partea Dobrogei (Cadrilaterul) ce revenea României. Şi iată-l, de aceea, pe el, Troţchi, apărător „aprig" al intereselor ethnice bulgăreşti. În general, Troţchi e pe poziţie ostilă României în chestiunea Dobrogei. Îi ridiculizează pe Bulgari şi pentru grija acestora de a cere regelui Carol I să nu înglobeze în noua graniţă dobrogeană părţi din latifundiul regelui Ferdinand al Bulgariei.

În Balcani există numai „imperialisme", nu lupte de eliberare. Critică mai aspră aduce el „imperialismului" grecesc pe care-l consideră exponent al capitalului comercial şi cămătăresc în Marea Neagră, Marea Egee şi cea Mediterană. Se va fi gândit atunci că au luat-o Grecii înaintea Evreilor. Imperialismului sârbesc îi reproşa că acesta „înghite" un milion de albanezi, care într'o zi se vor dovedi fatali pentru existenţa Serbiei. Evenimentele din zilele noastre la Kosova par a-i justifica această opinie.

Pacea de la Bucureşti e, după Troţchi, o sfruntată minciună şi ea nu rezolvă nimic din problemele balcanice.

Pentru analiza relaţiilor româno-bulgare la zi, Troţchi recurge din capul locului la broşura deja publicată a lui Dobrogeanu-Gherea: „Conflictul româno-bulgar", tradusă şi în bulgăreşte şi difuzată şi dincolo de Dunăre. Cum să nu o facă dacă Gherea îi era conaţional şi dacă acesta îi oferea acolo critici gata formulate împotriva argumentelor româneşti pentru dobândirea Dogrogei. Printre altele, în broşură se afirma că în Cadirlaterul obţinut ar fi existând doar 1008 suflete de români.

Cât priveşte Bulgaria, Troţchi nu omite a menţiona şi pe români printre minorităţile cuprinse în graniţele acesteia, pentru deznaţionalizarea căror minorităţi ea nu dispune de forţă asimilatoare. O remarcă interesantă a lui Troţchi: partidele politice din Bulgaria n'ar fi dorind ca, obţinând Dobrogea, Bulgaria să devină vecină directă a Rusiei, ca apoi de aci să i se tragă o soartă asemănătoare cu cea a Poloniei şi Ucrainei. Revendicând Silistra, România, după afirmaţia lui Gherea, denotă o politică romantică, iraţională; ceea ce Troţchi îi admite bucuros. Critica adresată din partea lui Gherea şi Rusiei pentru politica ei duplicitară în chestiunea Dobrogei şi Silistrei este doar relatată ca atare de Troţchi.

Personal, lui nu-i plac ditirambele presei europene la adresa politicii româneşti calificată ca „înţeleaptă" în perioada celui de al doilea război balcanic. Nu, el consideră că politica României a fost atunci pe de-a'ntregul oportunistă, perfidă. Ea a provocat acel război, adresând Bulgariei o notă provocatoare. Tache Ionescu ar fi umbland doară „cu balalaica" în politică. Tot ce se scrie în gazete cu privire la mobilizarea rapidă şi campania purtată cu succes, e pentru Troţchi pură fanfaronadă. România a cotropit un pământ strein lipsit de apărare; încât soldaţii români sunt doar nişte „jalnici biruitori". El e cât se poate de satisfăcut că Bulgarii s'au „răzbunat" pe ostaşii români livrându-le boala holerei. Românii sunt sub nivelul Bulgarilor în ce priveşte democraţia. El ar vrea în România transplantarea unei democraţii agrariene ca în Bulgaria. Când spune aceasta, când tratează partidele conservator şi liberal ca deopotrivă de ostile democraţiei şi vorbeşte de România ca de un stat militarist întreţinut pe spatele ţărănimii, Troţchi se gândeşte de fapt toată vremea la interesele evreimii, care constiuie una dintre cele „trei probleme de baza" ale României, cum zicea. Iată, 15.000 de soldaţi evrei mobilizaţi au fost maltrataţi în această armată română în care e o situaţie de veşnic conflict între corpul ofiţeresc şi soldaţi. Cele câteva sute de voluntari evrei, intelectuali, au fost ţinuţi doar o lună în cazarmă, în condiţii mizerabile, apoi concediaţi. Politica română i-a amăgit pe evreii participanţi la campanie, înregimentaţi în oştire, promiţându-le naturalizare. Când însă războiul n'a comportat dificultăţile scontate, atunci chestiunea cu naturalizarea a fost dată uitării. Iar când evreul italian Luzzati, fost ministru, a cerut înfiinţarea unui Comitet internaţional pentru sprijinirea evreilor din România în obţinerea drepturilor civice şi politice, atunci cercurile guvernante române „au turbat". Isonul le ţine în bună măsură, spune Troţchi criticând, organizaţia Uniunii evreilor din România care vrea să tragă munictorimea evreiască pe calea înjosirii. Constituţia română de la 1866 e „de vină" că în România nu s'a făptuit o revoluţie burgheză şi s'a menţinut absolutismul oligarhiei feudale. Această „oligarhie" subminează acum partidul muncitorimii române prin corupţie. „Nu este altă ţară în lume cu atâta corupţie!" — exclamă Troţchi. Dar nu-l doare pe el atâta faptul că stipendiile, pensiile şi sinecurile nu se mai isprăvesc conrupând în alte domenii, cât că acestea, printre altele şi prin mituirea învăţătorilor de la ţară cu posturi la societăţile de credit ţărăneşti subminează avântul mişcării muncitoreşti. Iată, şi răscoala ţăranilor în 1907 a fost provocată de demagogia antisemită a liberalilor români care i-au asmuţit pe ţărani împotriva numeroşilor arendaşi evrei în Moldova; ca pe urmă să fie găsiţi un fel de „ţapi ispăşitori" evreii participanţi la mişcarea muncitorească şi să fie expulzaţi. Drept exemple de asemenea „victime" evreieşti, Troţchi citează cazul poetului evreu Barbu Lăzăreanu, alias cel pe care şi generaţia noastră îl văzuse pe urmă şi-l citise ca poet al partidului comunist român; ba, îl văzu şi pe fiu-su trimis ambasador la Londra. Cine mai era printre acei expulzaţi, compătimiţi de Troţchi după criteriu de apartenenţă evreiască? Păi, era şi un anume Leonard Pauker-ov, născut în Rusia! Era şi H. Racovschi, bulgar din Cadrilater, bun prieten cu Troţchi, ulterior afirmat ca revoluţionar comunist şi în Rusia. Acestuia autorul îi consacră un paragraf considerabil. Fireşte, un capitol întreg revine însă figurii lui Dobrogeanu-Gherea, conaţionalul. Este „recomandat" istoriei sub toate aspectele.

Gherea, cu „rol conducător în mişcarea culturală românească", e născut la Slavianca, în gubernia Ecaterinoslav, din familie evreiască Katz. Ca tânăr a făcut parte din cercul revoluţionar al lui Covaliuc şi Govoruha, la Harcov. În 1875 se adăposteşte la Iaşi, luând meseria de conduragiu. Merge apoi în Elveţia şi face parte din cercul rus socialist. Revine la Iaşi cu misiunea de a plasa în Rusia literatură ilegală. Se căsătoreşte cu o romăncă, trece la Bucureşti, apoi la Ploieşti.

Când în 1878 vine oştirea rusă, Gherea are paşaport american pe nume Robert Jeankas. E prins totuşi, trimis în Rusia, condamnat la deportare pe viaţă. Reuşeşte să evadeze, trece prin Norvegia şi revine în România. După aceasta îşi începe activitatea publicistică, socialistă, în limba română. Cercul său socialist editează foaia „Contemporanul", titlu tradus după „Sovremennik" al lui Cernişevschi. Troţchi îşi cunoaşte direct conaţionalul; la el în casă face cunoştinţă şi cu un anume Ficsinescu, fost redactor la ziarul „Lumea Nouă". Îşi apără „cu dinţii" conaţionalul semănător al ideilor de stânga. N. Iorga, de ex., e nesuferit de Troţchi, pentru că acesta îl urăşte pe Gherea cu trei patimi: cea de reacţionar, cea de naţionalist şi a treia de „antisemit patologic". Ştim că toate cazurile de antisemitism sunt „patologice"; numai cele de anti-goimi nu sunt. N. Iorga vrea să-l excludă pe Gherea cu totul din „istoria dezvoltării poporului român" (!) Nădejde, fost colaborator cu Gherea, din Paul a redevenit un Saul, devorator de socialişti şi militant pătimaş antisemit, notează Troţchi. Mai notează, pe semne pentru noi, că în mişcarea socialistă românească nu se aflau proletari, de altfel inexistenţi, ci se înrolau „elemente streine". Iar în cluburile socialiste răsărite la sate, nu primă doctrina socialistă, marxistă; pe ţărani nu-i „încălzea" una ca aceasta, ci erau interesaţi de rezolvarea problemei pământului.

N'ar fi fost el Troţchi şi n'ar fi avut rost corespondenţa lui din România la Chiev, dacă n'ar fi consacrat capitolul cel mai mare „Proplemei evreieşti" (pe 20 de pagini).

România, plină de „contradicţii", e în problema evreiască, singura, absolut unitară, constată Troţchi. Este adevărat că România nu-i extrădează pe refugiaţii politici, este că aci există şi destulă libertate de critică şi opoziţie, însă aceasta e doar o faţadă. Adevărata faţă a României se vede în chestia evreiască. Iată, 300.000 de evrei nu sunt socotiţi **de iure** cetăţeni români, deşi „din moşi-strămoşi" sunt ai acestui pământ. Bieţii de ei, lipiţi acestui pământ şi oricând pot deveni migranţi! Nu sunt recunoscuţi, dar tocmai asupra lor se aruncă „toate" obligaţiile. Uite, plătesc impozite şi mai sunt supuşi şi serviciului militar. Ei nu se bucură de drepturi cetăţeneşti de care beneficiază, se exprimă Troţchi, până şi „orice borfaş de origină română". Sub acest raport România ar fi guvernată de un fel de Purişchevici. Acestuia îi sunt necesari evreii, pentru a-i trimite în lumea satelor ca arendaşi, cămătari, precupeţi, jurnalişti cumpăraţi. Şi tot el pe urmă îi demască, aruncă relele asupra lor. Sistemul iobag stă la baza antisemitismului român. Acum, vin ciocoii ca să concentreze în mâinile lor, crestine şi române, exploatarea pământului. Aşa că iată-ne ajunşi la o treime de populaţie a oraşelor româneşti provenită tocmai dintre evreii izgoniţi de la ţară. Iar aci, la oraş, toţi se tem, în toate domeniile, de concurenţa jidovească şi . . . iarăşi antisemitism. Preotul şi învăţătorul de la sat n'au altă treabă decât să-l convingă pe ţăran din partea autorităţilor că toate belelile i se trag de la exploatarea jidovească. Antisemitismul e deci „o religie de stat" sub platoşa unei constituţii „aurite".

Tratatul de la Berlin punea România în faţa obligaţiei neplăcute de a acorda drepturi celor 300.000 de evrei. Clicile române nici să audă însă. Casta feudală românească nu vroia să scape din mână privilegiile, zicea Troţchi. Apoi cum? — te întrebi: evreii cătau nişte drepturi ca pentru tot omul, ca pentru „borfaşii de origină română", cum se exprimase tot Troţchi, sau ei năzuiau numadecât la nişte privilegii?

„Asta e pagină de istorie diplomatică din cele mai interesante în Europa", afirma Troţchi, referitor la problema aplicării prevederilor tratatului de la Berlin. De bună seamă. Că, vezi tu, nici regele Carol nu era iudofil. (Şi, pe semne, ar fi trebuit să fie). De la tătâl său el primea poveţe cum să se poarte în chestiunea evreiască. Finanţele evreieşti din Europa îi pot fi primejdioase. România nu va putea obţine nici un contract de operaţii financiare, dacă „nu se dă pe brazdă". Bismark a dictat Bucureştiului rezolvarea chestiunii drepturilor pentru evrei. Cunoscuta afacere Strussberg, Strussberg-Bleichreder, a constituit um adevărat şantaj asupra României. Încarnaţii antisemiţi români au rezolvat atunci doar vreo 900 cazuri de naturalizare, emiţând în schimb 300—350 de decrete împotriva streinilor, ceea ce vroia să fie (neapărat) împotriva evreilor. Copiii evrei tot nu erau primiţi în şcoli comune, ci frecventau şcoli proprii, separat. Aceasta, ştie Troţchi, cu scopul ca să nu se formeze o intelectualitate evreiască socotită primejdioasă pentru statul român. Evreii români nu s'au priceput până la urmă, zice, să atragă de partea lor elementele rom°neşti avansate. Uniunea evreilor din România încă se mai laudă cu ţinuta sa pasivă.

Iată cum revoluţionarul comunist Troţchi lăsa pe al doilea şi pe al treilea plan chestiunea proletară, a contradicţiilor de clasă şi punea în toată tractaţia sa pe primul plan chestia naţiei sale evreieşti, o poziţie improprie, condamnabilă chiar la un adevărat revoluţionar.

(urmare în pag. 4)

DISIDENT DESTINAT

(urmare din pag. 1)

avantajele căreia nu întârziau să se arate, atât în ce priveşte salariaţii (într'un fel), cât şi mai ales în ceea ce-l privea pe respectivul „protocolist" (în alt fel).

Acesta a fost meritul decisiv, aceasta a fost sursa de încredere şi nu membria în partid, ca Vlad Georgescu să fie trimis în câteva rânduri în S. U. A., trimitere la care se procedează cu cea mai severă selecţie. Numele lui de conferenţiar la biblioteca reseristă din New York se găseşte în „Tribuna României" şi deasemeni în „Micro-magazin".

Numai că, vedeţi, aceşti privilegiaţi, confidenţi, imputenrniciţi, cu degetele împlântate în miere, încep să-şi permită pretenţii, ceva critici, zise propuneri, mergând dicolo de ceea ce se îngăduie; încât până la urmă ajung şi la ceartă cu „patronii" lor de la securitate. Au şi ei iluzia că pot „şantaja" cu ceva. Acum şi aci se naşte „disidentul". „Disidenţa" mai multor intelectuali din RSR. şi-a avut sursa în dezamăgirea privilegiatului de ieri de superiorii săi direcţi. De aceea, ea nici nu poate, precum se vede, să conste în neadmiterea principială şi integrală a sistemului peceristreserist, ci în criticarea numai a unor fapte şi a unei sau unor persoane. Nici vorbă, în mintea acestui fel de „disident" sau „opozant" de racilele intriseci ale sistemului; ci, cugetarea lui se învârte pe mai departe doar în categoria logicii peceriste. Îl priveşte; dar, de ce vine să-ţi latre la ureche?

Vlad Georgescu a expediat o scrisoare către un cunoscut din S. U. A., cu care a avut deaface pe vremea „cea bună" a deplasărilor sale din însărcinarea partidului şi probabil a securităţii. În scrisoare n'a spus mare lucru; numai atât cât aceasta să „merite" a fi „interceptată" şi citită la „Europa liberă", autorul fiind de îndată declarat în baza ei „istoric disident". Atunci ne-am zis, ca în Operă: uite-l că vine, uite-l că vine! Şi el veni, într'adevăr, cam prea de-ndată; cu căţel şi cu purcel, cum se zice.

Acum, „stă" de vorbă cu ascultătorii; deşi nu prea stă. Pe urmă „s'a gândit" să spună „astăzi" cutare ispravă, întâmplare de istorie. Bunăoară despre „asasinatele politice" legionare în vremea dictaturii carliste, ale cărei asasinate nu mai sunt „politice", desigur nici criminale; ci probabil „juste", precum va fi învăţat Vl. Georgescu la teoria despre războaie „juste" şi războaie „nejuste". Altă dată făcea crainicul disident lauda regimului titoist în Iugoslavia, înţelegând să reproşeze cu blândeţe regimului de la Bucureşti că de ce n'a luat în seamă experienţa „pozitivă" a Belgradului. Era tocmai în vremea incidentelor de la Kosova, dar despre acestea istoricul nostru sud-est european nu spunea nici un cuvânt. Aceasta nu interesează, ci interesează dacă ar putea să se pună în locul unei „forme" de comunism una alta, la care Vlad şi alţi „disidenţi" se pricep mai bine.

Ce mi-i Baba-Manda, ce mi-i Baba-Tanda! Aşa că „prelegerile" de istorie uneori sunt sugestive pentru cei mai puţin cunoscători în materie, însă în general sunt făcute andara-mandara.

Cu greu văd făcându-se „restructurarea" pentru care se apelează (în numărul trecut) la disident.

M. Tudoran

TROȚCHI ÎN ROMÂNIA (1913)

(urmare din pag. 3)

E bine de citit volumul în cauză.

Troţchi mai descrie călătoria sa în Dobrogea, arată cum se simte bine printre cazaci, printre sectarii ruşi. Era dreptul lui. La Mangalia el a cunoscut pe un anume Simeon, preşedinte de sfat, tip de politicianist caracteristic, ceva umblat prin lume „ca artist". Redă apoi în extenso cuprinsul „Scrisorii pierdute" de I. L. Caragiale, înfăţişând tipuri politicianiste. În 1922 el consemna într'o notă adiţională că tipul de bază al politicianului în cârmuirea românească rămâne acelaşi. **G. ŢARANU**

Bravii noştri Vânători de Munte

Anumite manifestări care au loc când şi când la noi în ţara nu sunt deloc menţionate în presa regimului şi despre ele nu se vorbeşte nici în emisiunile în limba română ale anumitor posturi de radio occidentale.

Astfel, la 8 noiembrie 1982, mulţi, foarte mulţi bătrâni ostaşi, veterani din cel de-al doilea şi chiar şi din primul război mondial, s'au regăsit la Biserica Mihai Vodă din Bucureşti, veniţi acolo din toate colţurile ţării pentru a participa la un serviciu religios în memoria Generalului Virgil Bădulescu, organizatorul şi comandantul primului nostru batalion de vânători de munte şi în memoria ostaşilor acestei arme de elită care au căzut **cu miile** pe câmpurile de luptă pentru România.

Cu această ocazie, Colonelul de rezervă Constantin Gonţescu, ofiţer brevetat de stat-major care a servit mulţi ani în unităţi de vânători de munte şi a fost, un timp, în decursul ultimului război, şef al biroului de operaţii al Diviziei a 9-a Infanterie, a ţinut cuvântarea comemorativă, evocând în prima parte a acestei cuvântări personaliatea Generalului Virgil Bădulescu, născut în 1882 la Călăraşi, fost elev al Liceului Militar Iaşi, trimis de ministrul de război din epoca aceea să urmeze şcoala de ofiţeri în Germania, unde a obţinut şi gradul de sublocotenent. Înapoiat în 1903 în ţară, Virgil Bădulescu, după stagiul la Batalionul 2 Vânători „Regina Elisabeta" din Bucureşti, este repartizat ca ofiţer instructor la Şcoala de Ofiţeri de Infanterie din Dealul Spirei. Obţinând, la cerere, un concediu, pleacă în Suedia pentru a urma cursurile Institutului Regal de Educaţie Fizică din Stockholm. La înapoierea în ţară, are prilejul să aplice cunoştinţele căpătate în Suedia, căci primeşte, în 1913, comanda companiei de elevi a Liceului Militar „Mânăstirea Dealu", liceu militar care abia luase fiinţă. Mai târziu, între cele două războaie mondiale, Virgil Bădulescu a fost cel dintâi care, la noi în ţară, o organizat ştiinţific educaţia fizică, impunând noile metode atât în armată cât şi în şcoli. Institutul Naţional de Educaţie Fizică a fost înfiinţat tot de el.

Arătând împrejurările în care Maiorul Virgil Bădulescu a purces la organizarea şi instruirea celui dintâi batalion român de vânători de munte, anume, iniţial la Odobeşti şi apoi la Târgul Neamţ, imediat după retragerea pe linia Siretului, în aspra iarnă 1916/1917, când bântuia cumplit tifosul exantematic în Moldova, Colonelul Gonţescu a spus şi cum a fost încadrat acest batalion. Maiorul Virgil Bădulescu şi-a ales singur cadrele, din rândul ofiţerilor pe care-i cunoscuse el bine: ofiţeri şi elevi dela Liceul Militar „Mânăstirea Dealu", foştii subalterni şi ofiţeri de toate armele, dar în special din Cavalerie. Pe timpul marşului spre Târgul Neamţ, auzind de constitairea acestei unităţi, soldaţi şi ofiţeri s'au prezentat din proprie iniţiativă la batalion. Printre aceştia au fost şi instructorii dela Şcoala de Ofiţeri de Infanterie, precum şi dela Liceul Militar Iaşi.

La plecarea pe front, acest batalion, admirabil instruit într'o perioadă de numai 5 luni, a fost incadrat după cum urmează:

Comandanţi de companie: căpitanii Pantazi Constantin din Cavalerie (fostul ministru de război), Radu Teodor din Cavalerie (fostul comandant al Liceului Militar „Mânăstirea Dealu"), Pălăngeanu Emil dela „Mânăstirea Dealu" (fost comanandant al Institutului Naţional de Educaţie Fizică), Ionescu Sinaia şi Vrânceanu-Săulescu; locotenenţii Cerchez Traian şi Mavrichi (fost comandant de grup V. M. în Caucaz, în 1942), precum şi Sublocotenentul Deciu, căzut pe câmpul de luptă. Comandanţi de plutoane: sublocotenenţii Bădescu Tiberiu, Ilie Radu, Anghel Constantin, Mihăilescu Mihai, Ionescu Breaza, Negulescu Şerban, Nanu Roger şi Nanu Fred, fraţi, ambii din Artilerie, Oteteleşanu Ion şi Oteteleşanu Emil, ambii din Cavalerie, Pandelescu Nicolae, Baiculescu, Lazăr Petre dela „Mânăstirea Dealu" (fostul aghiotant regal), Stroici, Popescu Amos, precum şi elevii plutonieri T. R. Rosetti-Solescu şi Goldstein (**NN.** Da a fost şi un Goldstein la Vânătorii de Munte. Onoare lui!).

Parcurgând distanţa Târgul Neamţ-Târgul Ocna, pe jos, în etape de marş de 35 până la 70 kilometri, Batalionul Vânători de Munte primeşte botezul focului în ziua de 12 August 1917, atacă vijelios o brigadă mixtă austro-ungară (un regiment de trupe alpine şi unul de dragoni descălecaţi), o sileşte să se retragă cu pierderi şi îi face 7 ofiţeri şi 400 oameni de trupă prizonieri. Vânătorii de munte au 22 răniţi şi un sergent mort.

După această victorie, Batalionul Vânători de Munte este trimis în rezervă pe culmea Măgurii, în mijlocul pădurii ce străjuieşte Târgul Ocna. Dar n'apucă să se instaleze la odihnă când, în urma unui ordin telefonic, batalionul este trimis din nou în vâltoarea luptei, spre Cireşoaia.

Batalionul coboară Măgura sub bombardament violent al artileriei inamice şi a numeroase avioane, trecând apoi la urcuşul Cireşoaiei, cu compania Pălăngeanu spre cota 764 şi cu compania Pantazi spre Ciprian. Apariţia vânătorilor de munte are darul să ridice moralul unităţilor vecine... Spectacolul este cât se poate de impresionant! Sub ploaia de focuri încrucişate ale mitralierelor inamice, cele şapte companii ale Batalionului Vânători de Munte iau în piept dealul Cireşoaiei, într'o ordine perfectă, cu păstrarea intervalelor, ca pe câmpul de manevră... Cu baioneta la armă, vânătorii pătrund în tranşeele inamicului, îl pun pe fugă şi ocupă Cireşoaia aceasta în ziua de 19 august 1917. Cu acelaşi eroism, acest batalion comandat de Maiorul Virgil Bădulescu luptă victorios în zilele de 20—22 august 1917 la Coşna când, după ce Bădulescu este rănit, comanda este preluată de către Căpitanul Pantazi. Modul strălucit cum şi-a îndeplinit Batalionul Vânători de Munte misiunea în luptele dela Cireşoaia şi Coşna a contribuit substanţial la marea bătălie dela Oituz care a zădărnicit încercarea inamicului de a învălui frontul nostru pe Valea Trotuşului, operaţie în strânsă legătură cu bătălia dela Mărăşeşti care, dacă s'ar fi desfăşurat după cum plănuia el, ar fi deschis inamicului calea spre Moldova. Dar nici la Oituz şi nici la Mărăreşti rezistenţa trupelor noastre nu a putut fi înfrântă...

Cu puţin timp înainte de armistiţiu, Batalionul Vânători de Munte este trimis în refacere la Târgul Neamţ, unde este transformat în regiment, la început pe trei batalioane, primind apoi un al patrulea batalion, de voluntari ardeleni care făcuseră parte din unităţi austro-ungare şi au fost făcuţi prizonieri de Ruşi. În noul regiment au intrat voluntari Căpitanul Manolescu Alexandru, sublocotenenţii Cameniţă Petre, Ţenescu Constantin (comandant al Regimentului 21 ilfov în luptele din Stepa calmucă), Demetrescu Pompei (comandant de grup V. M. în Crimeea şi în Caucaz) şi mulţi alţii.

NN. Colonelul Gonţescu nu a putut fireşte spune tot la Biserica Mihai Vodă din Bucureşti, dar a spus totuşi mult, omagiind personalitatea şi evocând vitejia unor ofiţeri care au murit în închisorile comuniste sau la Canal.

Vom aminti deci în câteva cuvinte că, în 1919, Regimentul Vânători de Munte a curăţat regiunea nord-vestică a Ardealului de bandele lui Bela Kuhn, participând în mod victorios la campania dela Tisa care s'a terminat prin totala nimicire a trupelor bolşevice şi prin ocuparea Budapestei de către Români.

Din 1941 şi până în 1944, Vânătorii de Munte au participat la campania din Răsărit cu **patru divizii**, totalizând 24 batalioane de vânători de munte, 4 grupuri de cercetare de vânători călări, 8 divizioane de tunuri de munte, 4 divizioane de obuziere de munte şi 4 batalioane de pionieri de munte. Pe frontul din Moldova, în primăvara anului 1944, au intrat în acţiune alte două brigăzi de dublură de trupe de munte.

Vânătorii de Munte s'au acoperit de glorie la Ojeva pe Nistru, la Crivoi Osero, în bătălia dela Marea de Azov, la forţarea istmului Genicek în Crimeea, la Muntele Capela şi la Sevastopol, unde şi-au adus aportul de sânge la cucerirea oraşului, în Caucaz, unde unităţi din Divizia a 2-a Munte (General Dumitrache) au cucerit oraşul Nalcic, punctul extrem de înaintere în Caucaz, precum şi în luptele de întârziere dela capul de pod din Kuban.

ive

Noua noastră adresă:
Balduin Helm-Str. 16
8080 Fürstenfeldbruck
West Germany
Tel.: 08141-26647

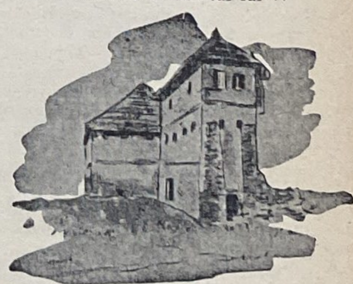
Mihai Cismărescu

După o lungă şi grea suferinţă, ne-a părăsit şi el, la 26 februarie 1983, exact în clipa când clopotele bisericii din Sendling începuseră să bată. Un semn că Dumnezeu îl chema printre cei drepţi!

În faţa celor adunaţi să-l petreacă pe ultimul lui drum, Monsenirul Dr. Octavian Bârlea, care a oficiat slujba religioasă şi i-a făcut deslegările, a evocat, în cuvinte pline de căldură, momente din viaţa şi din activitatea ştiinţifică a eminentului jurist ce-a fost Mihai Cismărescu, născut la Craiova la 1 aprilie 1916. Asemenea tatălui său, renumit avocat, Mihai Cismărescu a avut vocaţie în a studia şi a interpreta legile. În condiţiuni normale, el ar fi obţinut cu siguranţă o catedră la una din facultăţile noastre juridice, poate pe aceea de Istoria Dreptului românesc, materie ce-l pasionase cândva. Dar aşa, sortit a pribegi printre străini, a ocupat importante funcţiuni la departamentul românesc al postului de radio „Free Europe" din München, din 1952, adică timp de mai bine de 30 de ani.

Nu credem ca l-am putea noi caracteriza mai bine pe Mihai Cismărescu de cum a făcut-o Monseniorul Bârlea în emoţionantul său elogiu funebru, elogiu din care redăm următorul pasaj:

„Dar dincolo de această împărţire a vieţii lui Mihai Cismărescu făcută în valoare de timp, s'ar cuveni să-i privim sufletul în valoare de eternitate. O apropiere sub acest unghi desigur întâmpină dificultăţi, din cauza discreţiei lui Mihai Cismărescu, care în ochii unora era excesivă. Era adecă de o discreţie, de o distincţie rară. Şi-a păstrat şi poarta şi obloanele sufletului bine închise. Făcea parte din acele fiinţe dotate cu o rară sensibilitate, cu un profund simţ al demnităţii, care izolându-se îşi construesc în suflet o capelă, un sanctuar, la care nu pătrunde nimeni decât Dumnezeu. Astfel de fiinţe o duc greu, căci stă în firea noastră să ne împărtăşim gândurile, să ne împărtăşim şi bucuriile şi durerile. În calea deschiderii stă însă un simţ al demnităţii, o sfială de a cobori în mijlocul răfuelilor de pe stradă, un aristocratism intelectual. Un astfel de drum greu a fost şi cel urmat de Mihai Cismărescu. E desigur mult adevăr în spusa lui Seneca: „De câte ori m'am coborît între oameni, m'am întors acasă mai puţin om". Dar aceasta e numai o latură a adevărului. Căci ceealaltă latură ar spune că oridecâteori ne-am coborî printre oameni pentru a fi pârgă de ridicare, ne-am întoarce acasă mai supraoameni. Oricum, Mihai Cismărescu a acceptat această coborîre printre oameni, dar cu precauţiuni, dela distanţă şi pe calea discretă a undelor. Şi cu toată sfiala, a lăsat totuşi în câteva momente la unii mai apropiaţi, să întrevadă icoana lui Hristos tronând în sufletul lui..."

SE VA PRĂBUŞI IMPERIUL SOVIETIC ÎN 1986 ?

Cu puţin timp înainte de moartea lui Leonid Brejniev, deci când nu se ştia cine-i va fi succesor, a apărut un roman de 350 pagini, cu titlul „The Fall of the Russian Empire“ (Editions Putnam & Son USA 1982) şi al cărui autor este Donald James. Tradus imediat în limba franceză, romanul poartă titlul „La chute de l'Empire Soviétique. Quand la Russie se reveillera“ şi a apărut în Editura S. Messinger, Paris 1982.

În acest roman, autorul anunţă prăbuşirea Uniunii Sovietice pentru anul 1986, an în care succesorul lui Brejniev va dispare. Cum Juri Andropov va avea atunci 72 de ani, lucrul este posibil. Se prea poate însă ca Andropov să trăiască mai mult... În definitiv, data exactă a prăbuşirii Imperiului sovietic este mai puţin importantă decât faptul, absolut cert, că se va prăbuşi, că el este pe ducă, că el suferă de multiscleroză, aşa după cum ideologia marxistă este astăzi total anacronică.

Prin credite, ajutor economic, prin livrări de echipament industrial şi prin concesiuni pe plan de politică externă i se poate prelungi Imperiului sovietic agonia, dar nu i se poate impiedeca sfârşitul. El este implacabil! Şi acesta este punctul de plecare în romanul lui Donald James.

...Urmaşul succesorului lui Brejniev încearcă să preia puterea, dar este confruntat cu o nouă situaţie. Biroul politic este împărţit în două tabere: una ortodox-comunistă având în fruntea ei pe Generalul Kouba, şeful suprem al KGB-ului şi cealaltă tabără care s'a constituit în jurul unei femei, Natalia Roginova, secretar de partid al oraşului Moscova. A doua tabără ar fi chipurile a elementelor liberale. Muncitorii profită de situaţie: se organizează subteran, se pun în grevă... Se comit atentate: clădiri oficiale şi sedii de KGB sunt aruncate în aer. Popoarele subjugate şi minorităţile naţionale revendică din ce în ce mai multe drepturi, ele refuză să înveţe limba rusă. Stăpânirea sovietică răspunde prin încorporarea în batalioane de pedeapsă a tinerilor ce nu cunosc limba rusă... Grevele şi atentatele produc grave perturbări de ordin economic. Uniunea Sovietică nu mai poate suporta poverile impuse de obligaţiile faţă de anumite ţări satelite. Partida „liberală“ cere sistarea tuturor ajutoarelor acordate ţărilor satelite şi mărirea ajutorului social intern... Generaul Kouba vrea să-şi întărească poziţia, căutându-şi aliaţi printre bătrânii generali şi în rândurile reprezentanţilor republicilor autonome, dar aceştia din urmă condiţionează ajutorul. Ei cer desfiinţarea batalioanelor de pedeapsă... Generalul Kouba vrea să întărească partidul şi să menţină statul unitar, în timp ce Natalia Roginova militează pentru o largă federalizare... Situaţia financiară se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Nu mai pot fi procurate alimente şi cereale din ţările occidentale. Se introduc cartele pentru pâine, măsură ce măreşte şi mai mult nemulţumirile... În acest timp, directorul unei reviste sovietice este invitat la Londra, unde i se acordă un premiu. Cu această ocazie, el face o declaraţie senzaţională: Uniunea Sovietică se declară favorabilă unificării Germaniei, în cazul când Republica Federală Germania se va retrage din OTAN. (**NN.** După părerea noastră, Uniunea Sovietică ar fi gata la asta şi în clipa de faţă). În roman se spune însă că, odată înapoiat în Rusia, respectivul este arestat, judecat în secret şi trimis într'un spital de nebuni. Generalul Kouba caută însă să-l recupereze pe directorul de revistă, îi promite că-l va pune în libertate dacă acesta va da o declaraţie compromiţătoare pentru Natalia Roginova. Acesta refuză, preferând să se sinucidă... Roman! Evenimente ce au loc în cadrul Blocului sovietic, pune Uniunea Sovietică în mare încurcătura. Sub pretextul de a veni în ajutorul unor unguri din Transilvania care fuseseră condamnaţi pentru spionaj, trupe maghiare invadează teritoriul României. Ele sunt susţinute de „revoluţionari“ ucrainieni... Uniunea Sovietică concentrează trupe la frontierele celor două ţări, dar nu întreprinde nimic...

Autorul romanului evită să spună ce se întâmplă cu România şi dacă „trupele maghiare victorioase“ ajung până la Bucureşti, ci se ocupă pe larg de stările anarhice din Uniunea Sovietică, unde foştii deţinuţi se dedau la jafuri, unde „şeful muncitorilor“ din închisoarea unde se afla deţinut, îndeamnă la greva generală şi unde „tineri generali“ îl arestează pe Kouba şi o eliberează pe Natalia Roginova care... devine şef al Biroului politic. După cum se vede, romanul garantează supravieţuirea Biroului politic. Prima republică autonomă care se declară independentă este Armenia, în următoarele 24 ore celelalte republici autonome urmându-i exemplul. Reprezentatul Ucrainei la ONU cere convocarea unei adunări generale extraordinare. Prin aceasta, Uniunea Sovietică nu se mai poate legitima şi Biroul politic (**NN.** Mereu acest birou politic) rămâne până la urmă stăpân doar pe teritoriul Rusiei propriu zise. Uniunea Sovietacă nu mai există!...

Acesta-i romanul lui Donald James, roman care, pe ici pe colo, se identifică cu tezele dizidenţilor troţchişti şi scoate în evidenţă anumite dorinţi ale Ungurilor cărora le supraestimează posibilităţile şi calităţile militare. Şi totuşi, romanul nu este chiar atât de utopic cum ar părea la prima vedere. Desfăşurarea evenimentelor care vor duce la dispariţia statului sovietic este redată, în bună parte, conform şablonului stângist (supravieţuirea partidului prin restructurare şi palide reforme, supravieţuirea biroului politic şi a ideologiei marxiste în general), premizele dela care pleacă însă povestirea se bazează însă pe realităţi, pe stări de fapt al căror rezultat final nu poate fi decât **dispariţia imperiului colonialist sovietic.** Prăbuşirea Uniunii Sovietice este inevitabilă. Poate că şi nouă, celor mai bătrîni, ne va fi dat să trăim acest eveniment.

Alexandru ŞUGA

SĂRBĂTORIREA UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE LA MÜNCHEN

Sala festivă a „Casei artiştilor“ (Künstlerhaus) din München, Lenbachplatz, este una dintre cele mai mari şi mai impunătoare săli din capitala Bavariei. Şi totuşi această sală a fost ocupată până la ultimul loc de către compatrioţii care, răspunzând la chemarea Misiunii Române Unite, a Bisericii Ortodoxe Române din Germania şi a celor două organizaţii româneşti locale, au ţinut să fie prezenţi în seara zilei de luni 24 ianuarie 1983 la sărbătorirea celui mai important şi mai măreţ eveniment din întreaga noastră istorie naţională.

După cuvântul de salut al Moseniorului Dr. Octavian Bârlea, iniţiatorul şi animatorul tuturor manifestărilor româneşti la München, Corul Misiunii Române Unite, dirijat de data aceasta de Domnul Cornel Ionescu, a cântat „Hora Unirii“.

Evocarea evenimentului a fost făcută într'o scurtă, dar emoţionantă şi plină de adâncă semnificaţie cuvântare, de către Domnul Dr. I. V. Emilian care a fost îndelung şi frenetic aplaudat. Un convingător „Pe-al nostru steag e scris unire“ a încheiat această primă parte a programului.

Un deosebit succes a repurtat quartetul de muzică de cameră, quartet din care au făcut parte: Dorel Ţeican-fagot, Peter Zelienka-vioară, Janira Bîlici-violă şi Iulian Caţichi-violoncel. Corul Misiunii Române Unite a mai cântat două cântece populare şi melodiosul marş „Trompetele răsună“ (versuri de S. Bădescu; muzica de G. Muzicescu). Ca şi în alte dăţi, echipa de dansuri populare a Misiunii Române Unite a entuziasmat pe cei prezenţi prin două suite de dansuri populare: din Banat şi de pe Someş. Deşi a doua zi era zi de lucru, seara de dans care a urmat s'a prelungit până târziu în noapte, la aceasta contribuind şi orchestra Martin Kaupert, compatriot din Braşov.

M. Bănăţeanu

SCRISOAREA UNUI FUNCŢIONAR AL DEPARTAMENTULUI ROMÂNESC AL POSTULUI DE RADIO FREE EUROPE

(urmare din pagi. 2)

Am mai aflat şi altceva interesant. La Institutul de studii sud-est europene Domnul Vlad Georgescu s'a ocupat şi de protocol, funcţie de temut, cu o semnificaţie aparte, care nu este atribuită oricui într-un regim comunist. Trebuie să întruneşti nişte condiţii, să ai nişte calităţi, între care şi pe accea de a trage cu ochiul şi cu urechea şi a face informări. Nu am încă date sigure, ci mai mult fragmentare, **indicii că Vlad Georgescu şi-a „turnat“ colegii, i-a calomniat pe unii, mai ales pe acei care-i stăteau în cale la funcţii ori la plecări în străinătate,** mai mult se pare că Domnia sa a ajuns până acolo încât a atribuit atitudini neloiale faţă de regim chiar conducerii institutului.

Este interesant de analizat şi faptul că în perioada în care s'a ocupat de protocol, directorul nostru de astăzi a făcut şi cele mai multe călătorii în străinătate.

Domnule Director, eram pe punctul de a omite un alt lucru. mai puţin sau deloc cunoscut cu privire la şeful nostru, mai bine zis la simpatica dumisale consoartă. Ea a avut în buzunar carnetul roşu de membru P. C. R. şi după cîte am aflat a fost chiar foarte activă. Acum este în căutare de ascendenţi de origine germană, o fi vroind poate cetăţenia Republicii Federale Germania.

Sper că am fost destul de clar, nu sunt pătimaş din fire, am găsit de cuvinţă să relev şi o faţă mai ocultă a Directorului nostru. El evită să vorbească, să explice unele perioade din viaţa sa; nu vreau să insinuez nimic, am prezentat doar unele fapte pentru a fi judecate de cititorii Dvs.

Un lucru se impune însă: Domnul Vlad Georgescu să-şi scoată vălul de pe faţă şi să ne arate faţa lui adevărată, altfel cu noi nu va face casă bună.

Vă rog, Domnule Director, să publicaţi aceste rânduri în »Stindardul“ şi eventual răspunsul Domnului Vlad Georgescu. Accept dinainte şi eventualele Dvs. observaţii.

Închei, asigurându-vă de înalta mea consideraţiune.

G. C.

P. S. Fireşte că nu am semnat cu adevăratul meu nume din considerente uşor de înţeles.“

NN. Redacţia cunoaşte totuşi numele real al autorului acestei scrisori.

Două probleme de genealogie privind cele două familii Ghika

de Alexandru GHYKA (†)

(urmare)

Ce ştim însă precis despre Iordache Ghika?

În „Hrisovul Şcoalelor“, dat de Vodă Grigore III Ghika VII, la 15 nov. 1775, cu doi ani înainte de uciderea lui, Voevodul numeşte „...epitrop al tuturor şcoalelor să fie Dumnealui Hatmanul Gheorghe Ghika.[10]

Ce fel de nepoţi ai decapitatului puteau fi fraţii Iordache, Alexandru şi Costache Glika?

— nepoţi din fraţii sau surorile lui? — nepoţi din copiii lui? sau — nepoţi din verii lui primari, fii ai lui Grigore II Ghika III care era frate cu Alexandru Exaporitul, tatăl decapitatului?

Ştim că din cei zece copii ai Marelui Dragoman Alexandru Ghika, întâi născută a fost Ecaterina, iar după ea Grigore, viitorul Domn.

În raportul Ambasadorului Franţei la Constantinopol, de Castellane, către Ministerul Afacerilor Străine despre cele spuse de Grigore II Ghika III, raport datat la 6 februarie 1744, se afirmă că Grigore al 3-lea Ghika VII era fiul cel mai mare *a lui Alexandru Exaporitul.*[11]

Exact aceeaşi afirmaţie cum că Grigore III Ghika VII era cel mai mare *dintre fiii lui Alexandru, Marele Dragoman, o găsim şi în raportul lui von Pencklern către Kaunitz, datat la 15 iulie 1754 din Constantinopol.*[12]

Care era vârsta lui Grigore Ghika-Vodă în momentul când a fost ucis? Nicolae Docan este de părere că ar fi avut circa 50 de ani.[13]

R. Rosetti, în lucrarea susmenţionată, la pagina 703, comite o gravă eroare, confundând *pe Grigore III Ghika VII, fiul Exaporitului, cu Matei, fiul lui Grigore II Ghika III.*

Raportul Bailului Andrei de Lezza către Doge, datat 3 august 1751 din Buiuckdere, menţionează foarte clar: „...fu conferito (funcţia de Mare Dragoman) l'incarico a un giovine meno di 25 ani, figlio del Principe di Valahia Gregorio Gicca, e nipote all altro infelice Gicca, *che fu decapitato dopo l'ultima guerra, che ebbe la Porta contro Moscoviti ed Austriaci.*[14]

Rosetti a confundat pe Beizadeaua Matei, viitorul Matei I Ghika VI cu Grigore, viitorul Grigore Ghika-Vodă, decapitat în 1777, ca şi tatăl său Alexandru Exaporitul.

Socotesc că am dovedit, cu date precise, cum că cei trei fraţi, Iordache, Alexandru şi Costache Ghika, nepoţii lui Grigore Ghika-Vodă, nu puteau avea ca parinţi pe Ecaterina şi Dumitru Gheorghiade.

Se pune întrebarea dacă aceşti trei nepoţi ar fi putut să fie fiii vreunuia din fraţii decapitatului!

Din partea întâia a acestor note, am văzut că după Ecaterina, cel mai mare *dintre copiii Exaporitului a fost Grigore, viitorul Domn, născut prin 1726. Iar dintre aceşti trei fraţi, cel mai mic, Costache era născut în 1742. Între naşterea lui Grigore (1726) şi naşterea lui Costache (1742), adică într'o perioadă de timp de* numai 16 ani *trebuiesc fixaţi anii naşterilor fraţilor mai mici ai lui Grigore, Dumitru şi Matei, precum şi a fraţilor mai mari a lui Costache, Iordache şi Alexandru.*

Oricât de scurte ar fi fost intervalele naşterilor, fie a fraţilor decapitatului, fie a fraţilor lui Costache, suntem totuşi obligaţi să constatăm că prea frageda vârstă a lui Grigore III la data naşterii celor trei fraţi Ghika, exclude cu desăvârşire *posibilitatea ca oricare dintre ei să fi putut fi tatăl fraţilor Iordache, Alexandru şi Costache. Deci se exclude şi ipoteza că aceşti trei fraţi Ghika ar fi putut fi nepoţi de frate ai Domnitorului. Dar nepoţi prin copiii Domnitorului decapitat puteau fi ei?*

Cunoastem anul (1754) în care Grigore Ghika s'a căsătorit cu Ecaterina Rizo-Rangabe, anume din raportul susmenţionat al lui von Penckhlern către Kaunitz. De asemenea, din raportul Cavalerului von Raab către Metternich cunoaştem data, 1742, a naşterii lui Costache, cel mai mic din cei trei fraţi. În consecinţă, Iordache, Alexandru şi Costache Ghika, nepoţii decapitatului se născuseră cu mulţi ani înainte de naşterea copiilor lui Grigore III. *Ca atare, şi această ipoteză sustinută de fantezia unor genealogişti, O. Gh. Lecca, trebuie înlăturată.*

Ar mai fi posibilă ipoteza ca cei trei fraţi, a căror ascendenţă s'a dezbătut până acum, să fie nepoţi de veri primari ai decapitatului.

Alexandru Ghika Exaporitul era frate'e mai mic al lui Vodă Grigore II Ghika III, copiii acestora fiind între ei veri primari. S'ar putea ca cei trei fraţi, nepoţi ai lui Vodă Ghika VII, să fie unul din verii primari ai decapitatului.

II.

A doua problemă, *pusă în notele de faţă, este aceea a originei Marelui Ban Dumitru Ghika: cine sunt părinţii acestuia şi dacă face sau nu face parte din familia princiară a Ghikuleştilor?*

Unii scriitori socotesc că acest Dumitru Ghika, tatăl celor doi Domnitori, Grigore IV şi Alexandru II, ar fi fratele lui Grigore III Ghika VII, decapitatul.

Până astăzi, nu avem cunoştiinţă despre existenţa vreunui document care să ne arate, fără posibilitate de îndoială, cum că Dumitru Ghika, fratele lui Grigore Vodă decapitatul, ar fi una şi aceiaşi persoană cu Dumitru Ghika, Marele Ban.

Ci dimpotrivă, există documente care afirmă hotărît că Marele Ban Dumitru Ghika nu a făcut parte din familia princiara a Ghikuleştilor şi că era de origine străină.

Redăm mai jos, în traducere, extrase din şase din aceste documente:

(urmarea în numărul viitor)

În numele şi în respectul adevărului (III)

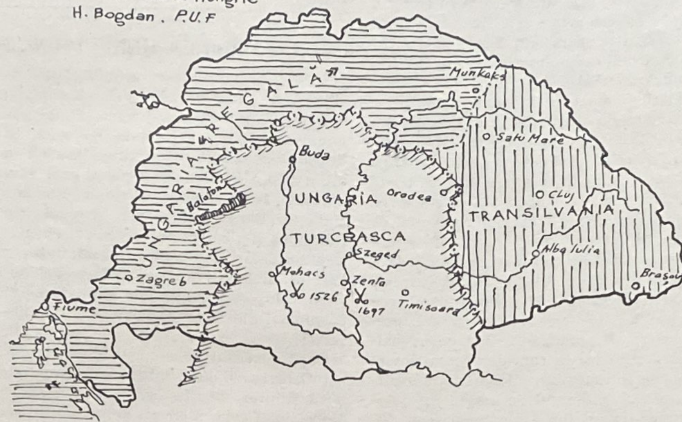
Motto: „Seul merite le nom d'opinion une communauté d'esprits suffisement informée des faits pour en degager un libre jugement".

(P. Emmanuel)

Unul din subiectele ultimelor numere (146—147) ale ziarului nostru a fost analiza câtorva afirmaţii din rezoluţia d-lui Yatron (şedinta din 16. III. 82 a Camerei Reprezentanţilor — Congresul 97 — USA) afirmaţii care de altfel ca întregul arsenal al agitaţiei maghiare sfidează adevărul până în cele mai mici amănunte, cu scopul de a convinge opinia publică occidentală că minoritatea maghiară din Transilvania — pământ milenar unguresc — este supusă unor persecuţii ce nu pot fi numite decât **etnocid** cultural, deznaţionalizare în masă.

Analizând o serie de fapte ne-am putut da seama că: Mileniul maghiar se reduce de fapt la 51 ani (1867—1918). De altfel Alexandre Millerand într'o scrisoare adresată delegaţiei maghiare la Paris în 1920 spune: „O stare de lucruri, chiar milenară nu se poate menţine dacă e contrară justiţiei."

Numai o jumătate de secol Transilvania a fost „de jure" anexată la Regatul Maghiar. În restul „mileniului" ea a fost într'o mai mare sau mai mică măsură principat autonom şi independent, având în frunte un principe şi conducându-se după legi proprii, emise de Dieta Transilvană, o foarte veche instituţie a ei. Afacerile erau încredinţate unei comunităţi numite **Univesitas**, care a avut pe rând diferite denumiri ce oglindeau pe de o parte caracterul epocilor istorice, iar pe de altă parte lipsa de scrupule a politicii maghiare. Astfel la început s'a numit **Universitas regnicolarum Hungarorum et Valachorum.** Un document al anului 1437 al arhivelor mânăstirii din Cluj „Conventulu S. B. Mariae Virginis, Colos-Monostru" pomenind un act al regelui Ştefan care garanta în mod expres imunităţile şi privilegiile celor două naţiuni, vorbeşte textual despre această Universitas Ungarorum et Valachorum. (vezi I. Hodoşiu: „Românii şi constituţiunile Transilvaniei", Pesta 1871; apud Pordea). Au urmat apoi Regnicolae Nobilis et Regnicolae Siculi et Saxones; Regnicolae Natio Nobilium, Siculorum et Saxonorum; Natio Nobilium şi înfârşit Natio HUNGARICA, ceea ce dovedeşte în mod irefutabil acţiunea uzurpatoare a minorităţii maghiare faţă de drepturile naţiunilor conlocuitoare din Transilvania. (I. Hodoşiu, op. cit. p. 57).

Statutul politic şi autonomia acestui principat au suferit la rândul lor modificări în funcţie de diferitele epoci şi „situaţii" istorice. La începutul mileniului II expansiunea maghiară a întâlnit aici o seamă de formaţii politice independente şi autonome conduse de voevozi români. În lucrarea sa „Siebenbürgische Geschichte" la pag. 61 istoricul german Teutsch spune: „La Alba-Julia regele Andreas ţine în 1291 primul Landstag unde înafară de nobilii săi (baroni şi prelaţi) au luat parte **români**, saşi şi secui ... probabil este vorba de cnejii valahi ale căror familii au trecut mai târziu în rândul nobilimii maghiare; cneji care la ora aceea stăteau în fruntea unor comunităţi (Gemeinde). „Mai târziu Transilvania deşi autonomă, având în frunte un principe (când român, când ungur sau italian, după cum am văzut) va recunoaşte suveranitatea regelui maghiar, dar numai pâna la 1526, când cea mai mare parte a Ungariei devine paşalâc turcesc, (vezi harta alăturată). În acest răstimp, care va dura până la 1699, Transilvania este principat independent, dar recunoaşte de data aceasta suveranitatea turcească prin plata unui tribut. Între 1599 şi 1601 ea va fi eliberată de către Mihai Viteazu care o uneşte cu Moldova şi Muntenia. După ce Eugen de Savoia alungă pe Turci, Transilvania, păstrându-şi statutul autonom (guvernamânt şi dietă proprie) va recunoaşte suveranitatea împăratului Austriei până la 1867. În toată această perioadă puterea politică râmâne totuşi în mâinile nobilimii maghiare din Transilvania, care nu pierde nici o ocazie de a deposeda pe autohtoni de drepturile lor cele mai elementare: vezi şi legislaţia „Verböczy". Războiul din 1866 dintre Austria şi Prusia le va da ocazia Ungurilor, ca solidarizându-se cu Prusia să obţină din partea Austriei învinse, compromisul din 1866, prin care monarhia se scindează în două state unite doar prin persoana suveranului. Repetăm: numai de la această dată şi până în 1918 Transilvania — anexată în mod abusiv — va aparţine o jumătate de secol, constituţional şi administrativ regatului maghiar.

În nr. 147 (Stindardul) am arătat pe baza atâtor mărturii şi documente că deşi Ungurii au folosit de-a lungul istoriei toate mijloacele de a deznaţionaliza pe Români — prima lege a maghiarizării (baronul Dénes Kemény) fusese votată de Dietă deja în 1842, cu tot protestul Memorandumului Românilor, (vezi S. Dragomir în Rev. Transilvaniei, pag. 374 — apud Pordea) — în România după 1918 în loc să li se răspundă cu aceeaşi monedă, Ungurii s-au bucurat de egale drepturi iar după 1945 de reale privilegii în comparaţie cu populaţia românească. Respectul faţă de cultura maghiară are în România tradiţie. Acum mai bine de un secol Domnitorul A. I. Cuza a înfiinţat la Bucureşti un liceu maghiar pentru emigranţii unguri. Ce a făcut în schimb Ungaria pentru mai bine de 3 milioane Români în afară de a-i persecuta şi maghiariza? „Somată de forurile internaţionale la Conferinţa de Pace de la Paris, 1919, delegaţia maghiară n'a putut să menţioneze NICI MĂCAR O ŞCOALĂ subvenţionată de statul maghiar, în care instrucţia să se facă în limba română". (B. Newman — Danger Spots of Europa — Robert Hale, London, 1938, pp. 287—288) Iată după părerea unui ungur, D-l Arpad Debreczi situaţia învăţământului maghiar în România între anii 1957—1980:

La o populaţie maghiară de 1589343, erau în 1957 la grădiniţe 36006 copii unguri, la şcoli generale 155650 şcolari unguri, la licee şi şcoli profesionale 21111 elevi unguri. În 1980, la o populaţie maghiară de 1705810. populaţie care crescuse deci cu 7,3%, numărul copiilor unguri la grădiniţe era de 54161 şi crescuse deci cu 54%, la şcolile generale erau 187941 şcolari unguri, adică un plus de 21%, în timp ce la licee şi şcoli profesionale elevii unguri erau 36410, adică numarul lor crescuse cu 72%.

În institutele de învăţământ superior în anul universitar 78—79 au funcţionat 740 cadre didactice de naţionalitate maghiară, din care 81 profesori universitari, 111 conferenţiari, 286 lectori şi şefi de lucrări şi 262 asistenţi. Din aceştia 17 sunt şefi de catedră, 4 prorectori, 8 decani şi 5 prodecani. (Naţionalitatea maghiară în România, pp. 187—189). Editura Kriterion, rezervată publicaţiilor în limba maghiară — director Géza Domokos — a publicat în 10 ani 1200 titluri în peste 12 milioane exemplare. Între 1970—1980 s'au editat în România 2500 titluri în limba maghiară, cca 25 milioane exemplare, exceptând manualele, almanahurile, şi lucrările de specialitate, editate de instituţii, al căror număr atinge câteva milioane. Tirajele anului 80 s'au dublat faţă de cele din 70. Este concludent şi faptul că peste 12% din membrii Uniunii Scriitorilor din România sunt Unguri, dintre care 1 vicepreşedinte, 1 secretar şi 9 membrii în comitetul de conducere. (Béla Sasz „Naţionalitaaea maghiară din România", pp. 410—412). În plus, anual, se importă din Ungaria peste 1/2 milion exemplare cărţi. Şi D-l Yatron se plânge că în România „se distrug sau se fac inaccesibile pentru public şi elevi documentele trecutului maghiar". Însăşi presa maghiară din Ungaria este de altă părere. D-l Varga Domokos în „Elet es Irodalmos", Budapesta 3. 1. 1976, scrie: „Astăzi înfârşit, după 80 ani a început editarea unui dicţionar amplu, aprox. 10000 pagini, în 8 volume şi asta nu la Budapesta ci la Bucureşti". El îndeamnă pe Ungurii din Ungaria să cumpere cât mai multe exemplare, dat fiind valoarea lucrării. În continuare se întreabă dece un volum costă 257 Forinţi, la Budapesta, când preţul românesc este 93 lei (schimbul find 2:1). Este vorba de Dicţionarul Istoric al Lexicului Maghiar din Transilvania: „Erdely Magyar Szötěneti Tár" de D-l Szabo T. Attila (vol. I — 1975; vol. II — 1978), comentat în felul următor de către cunoscutul lingvist din Ungaria, D-l Lajos Lörincze: „Depozit uimitor de bogat al comorilor limbii maghiare, corn inepuizabil al abundeţei pentru toţi cei care cercetează trecutul ... Nu dicţionar; tezaur istoric al limbii", (În „Magyar Nyelvör", 1, 1976 p. 121 — apud Szasz Béla, op. cit. pp. 293 şi 417—419). Deci ceea ce Bucureştiul face pentru cultura maghiară poate fi un exemplu la ... Budapesta, după părerea specialiştilor dar nu a agitaţiei maghiare care continuă să strige: „Etnocid cultural şi distrugerea documentelor trecutului maghiar în România". Dar să dăm un alt exemplu: Institutul de Lingvistică din Cluj are în program redactarea Atlasului Dialectelor Maghiare din România: A Romániai Magyar Nyelvjarasok Atlasza etc. a cărui anchetă a început pe teren în 1959 şi cuprinde 3340 întrebări. D-l. Lászlo Murádin a terminat ancheta în 132 puncte dialectale. Pentru dialectul mureşan lucrează D-l Deszö Balogh, pentru cel secuiesc Gyula Márton şi Mozes Galffy, pentru cel someşan Pál Teiszler iar Voö Istvan pentru cel bănăţean, (Szasz Béla, op. cit. 287—288). Ca cititorul să-şi poată face cât mai reală imagine despre promovarea culturii maghiare în România, dăm în continuare câteva titluri de lucrări privitoare la trecutul cultural unguresc şi secuiesc, apărute în ultimii ani: Balladak Könyve; Kibédi Népballadak; Szatmari népballadak; Szilágyaági magyar népzene; A vargyasi festett butor; Népélet es néphagyomány; Kaszoni magyar népmüvészet; Kis-Küküllo videki magyar népmüveszet; Tajak falvakhagyományok; Kalotaszegi magyar népviselet; Eletforma es anyagy müveltség; Történeti kronologia; Vadroszág (culegere de poezie secuiască); Barcasági léanyingek himsésmitái; Barcasági csángóférfi ingek- menyécskeingek es diszkendök; 125 Szálánvarrott magyar virágái; Népimesterek; Várak, Kastélyok, udvarházak; A Kalotaszegy népi himzes es szokincse, (Szasz B. op. cit. pp. 272; 290)

*

În numărul trecut (147) al ziarului Stindardul am văzut în detaliu cum minoritatea maghiară de la noi este reprezentată în conducerea ţării print'un copleşitor număr. Să mai adăugăm faptul că deşi Ungurii reprezintă 7,91% ei au 8,57% deputaţi, iar în consiliul central al sindicatelor 8,6%, în cel al femeilor 10% şi în asociaţiile studenţeşti 8%; deci peste tot mai mult decât li s'ar cuveni dacă s'ar respecta proporţiile. Prin urmare exact pe dos de cum afirmă neobosita agitaţie maghiară.

*

Nenumărate şi surprinzător de diferite sunt manevrele politicii maghiare în scopul **câştigării partidei** sau cel puţin a **simpatiei** pentru punctul său de vedere, din care respiră mult mai multă ambiţie anacronică şi orgoliu inuman decât drept istoric şi justificare socială.

Abia sosiţi din stepele Euro-Asiatice, au dovedit un remarcabil simţ mimetic, devenind pe rând: aliaţi (Arpad îşi căsătoreşte fiul cu fata lui Menumorut), colonişti acceptaţi, colonizatori (după ce în copitele cailor au pustiit ţara), asupritori prepotenţi, ferventi catolici,[1] mai apoi reformaţi convinşi, iar de la o bună vreme fanatici şi neînduplecaţi şovinişti („Din dreptul Italiei de a coloniza Abisinia rezultă DREPTUL SACRU al revizionismului maghiar", vezi Márcus László — Pesti Hirlap — 3 Sept. 1935), pentru ca în faza actuală să **prefere ... comunismul!** În şedinţa Consiliului de Miniştri din 7 Sept. 1944, ţinută la Budapesta, preşedintele PARTIDULUI BURGHEZ, „Erdély Párt" d-l Béla Teleki trasează, profetizând, linia nouei orientări politice: „În Transilvania toţi sunt convinşi că partida a fost pierdută ... Ungurii din Transilvania au o singură **şansă ...** SĂ IA O ORIENTARE DE **STÂNGA ...**" (Cf. László Banyai — Naţionalitatea maghiară din România, pp. 86, 87). Ceea ce s'a şi reuşit deplin! Partidul Comunist Român după 1944 era format în majoritate (70—80%) din minoritatea maghiară, (vezi mai sus afirmaţiile D-lui Aranyossi). Când, la sugestia şefului unui partid BURGHEZ, de DREAPTA, se execută un atât de prestigios viraj spre **STÂNGA,** cine mai poate bănui vre-un gând ascuns, cine se mai poate îndoi de sinceritate? ...

Tactica se schimbă. Strategia râmâne aceeaşi: anexarea Transilvaniei la Ungaria chiar cu preţul de a da faptelor un curs exact contrar decât pe restul globului pământesc. Însă până la atingerea acestui fânt deziderat, cuvântul de ordine este: câştigarea şi menţinerea cât mai multor poziţii cheie în România, iar pe plan extern întreţinerea unui curent de opinie favorabil CAUZEI MAGHIARE. Pentru aceasta trebue jucată pe scena internaţională „farsa victimei"! Nemaipomenită sfidare! Să fii atât de sigur că cei cărora le vinzi asemenea gogoşi sunt puţin la minte şi că se vor mulţumi la infinit cu „adevărul maghiar".

*

În numărul de azi ne vom ocupa de unul dintre cele mai **evidente** „adevăruri maghiare" pe care-şi sprijină D-l Yatron rezoluţia: „Transilvania care are 2,5 milioane Unguri a fost cedată într'un mod original României prin tratatul de la Trianon 1920". O impresionantă cifră: 2.5000.000 şi o insinuare aruncată în treacăt, au sarcina de a se sprijini reciproc sporindu-şi astfel efectul propagandistic. Iată o măestrită înmănunchere a două afirmaţii cu un indice de NEADEVĂR foarte ridicat, afirmaţii în spatele cărora opinia publică TREBUE însă să bănuiască o monstruasă nedreptate a istoriei.

▶

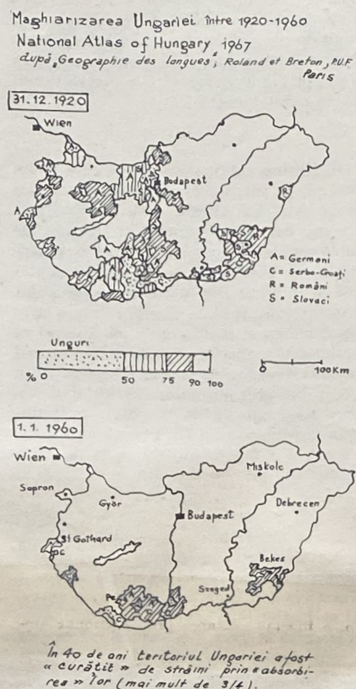
Să vedem însă ce ne spune realitatea; şi pentru acest scop să începem cu partea doua a afirmaţiei. Deşi prin cuvântul **original** textul intenţionează să sublinieze surpriza istoriei în faţa unei neaşteptate decizii politice, totuşi faptele sunt departe de a justifica fina ironie maghiară. Transilvania n'a fost cedată în 1920 ci S'A UNIT în 1918 cu România print'un „plebiscit" prin care 75% din populaţia sa s'a pronunţat PENTRU. Iată ce scrie un ungur, D-l László Bányai: „La 1 Dec. 1918 Adunarea Naţională de la Alba Iulia constituită din delegaţii populaţiei române, reprezentând majoritatea populaţiei Transilvaniei, în prezenţa unei mase populare de peste 100.000 de oameni **proclamă** unirea Transilvaniei cu România" (op. cit. p. 66). Iar în persoana marelui poet şi filosof Lucian Blaga avem încă un imparţial martor ocular al Unirii: „În după amiaza înfrigurată de 3 Noiembrie populaţia românească din Sebeş-Alba adunată în preajma bisericii de lânga râu s'a pornit în marş masiv spre centrul oraşului, spre piaţa mare... unde s'au rostit discursuri arătându-se că Românii din Transilvania doresc alipirea la Regatul României" (Hronic, p. 197), iar mai departe: „Pentru marea, istorica adunare naţională de la Alba-Iulia unde s-a hotărât alipirea Transilvaniei la patria mumă n'a fost nevoe de o deosebită pregătire a opiniei publice. Pregătirea se făcuse vreme de sute de ani. În dimineaţa zilei de 1 Decembrie, ca la un semnal, lumea românească a purces spre Alba-Iulia pe jos şi cu căruţele. La Alba-Iulia nu mi-am putut face loc în sala adunării... Aveam însă avantajul de a putea colinda din loc în loc, toată ziua, pe câmpul unde se adunase poporul. Era o roire de necrezut... În ziua aceea am cunoscut ce înseamnă entuziasmul naţional, sincer, spontan, irezistibil, organic, masiv" (idem). Iar într'o scrisoare din 2 Dec. 1918: „Săvârşitu-s'a Unirea. Eri am fost la Alba-Iulia... mulţime de n'o puteai cuprinde cu ochii..." Asta din partea românească, pentru ca în 9 Ian. 1919 (o lună mai târziu) şi reprezentanţii populaţiei germane din Transilvania să se pronunţe prin proclamaţia de la Mediaş pentru Unire, (vezi volumul scos de Ministerul Refugiaţilor la Bonn în 1957 — apud Sporea), iar Şvabii, în 10 August, 1919.[2]

Pe de altă parte e bine să amintim şi alte fapte: Cabinetul american, în urma studiului comisiei de experţi condusă de colonelui House, la fel ca şi Preşedintele T. Roosevelt erau pentru unirea „hungarian Roumania" (Transilvania) cu Regatul României (B. Stoica, În America pentru cauza românescă, Bucureşti 1926 — apud Pordea). Lucrările pentru stabilirea graniţei între România şi Ungaria, care au durat un an şi au avut ca bază **numai** statistici maghiare (1910) — fapt subliniat de lordul Howard of Penrith într'o scrisoare adresată ziarului London-Times în 1933 — erau în sarcina următoarelor comisii internaţionale:

1. Comisia specială: USA, Anglia, Franţa, Italia.
2. Comisia centrală de coordonare.
3. Comitetul miniştrilor de externe ai celor 5 mari puteri
4. Consiliul suprem interaliat.
5. Comisia de delimitare pe teren, unde participa şi Ungaria.

Printre experţii consultaţi erau savanţi şi specialişti de faimă mondială, ca: Emm. de Martonne (pentru Franţa); Prof. Coolidge — Harward, Ch. Seymor — Yale, D. Jonson — Columbia, H. Temperey, Shotwell (pentru USA); Sir J. Headleam-Morley, Sir E. Crowe, A. Leeper, H. Nicolson şi gen. Sir Osborne Mance (pentru Anglia). România n'a fost reprezentată în comisia de experţi. Delegaţia maghiară a avut posibilitatea să-şi expună toate argumentele, reunite în 20 volume. Consiliul suprem i-a acordat aceeaşi atenţie ca şi delegaţiei române, care n'avea drept de vot deliberativ. N. B. Tratatul de alianţă din 1916, ce-i acorda României frontiera la Tisa, n'a fost luat în consideraţie. La fel trebue readus în memoria detractorilor tratatului de pace de la Paris, că judeţele peste care trecea noua frontieră (dintre Ungaria şi România) aveau, conform datelor recensământului maghiar din 1910, următoarea compoziţie:

1. Jud. Arad cu 217 localităţi dintre care 182 româneşti, deci 84%
2. Jud. Bihor cu 490 localităţi dintre care 342 româneşti, deci 70%
3. Jud. Satu Mare cu 304 localităţi dintre care 136 româneşti, deci 44%, motiv pentru care acest judeţ a fost atribuit în cea mai mare parte Ungariei. Remarcăm că Budapesta s'a grăbit să **înbunătaţească** partea sa din jurul frontierei, din punct de vedere etnic. Contele Istvan Bethlem devenit premierul Ungariei între 1922—1932 se pronunţă în parlamentul maghiar în favoarea unei şi mai intensive maghiarizări şi contra dreptului de vot al Românilor, după ce a instalat un cordon de colonişti unguri de-alungul frontierei, ca o barieră între aceşti Români şi cei din România (Prof. R.-W. Seton-Watson, „Transylvania: A Key-Problem", Oxford, 1943, p. 7)

Maghiarizarea Ungariei între 1920-1960
National Atlas of Hungary, 1967
după „Geographie des langues", Roland et Breton, P.U.F Paris

În 40 de ani teritoriul Ungariei a fost « curăţit » de străini prin « absorbirea » lor (mai mult de 3/4).

In concluzie:

Este absurdă şi ridicolă afirmaţia că Transilvania ar fi fost cedată României în mod **original** atunci când la baze constituirii statului naţional român a stat respectarea principiului nationalităţilor adică realitatea etnică, în cazul Transilvaniei majoritatea absolută a Românilor (recensamântul maghiar din 1910 arată 2.829.454 Români, aproape 54%, faţă de 1.661.805 Unguri, sub 32%; în acest număr sunt incluşi şi Evreii din Transilvania). Ne permitem să reînprospătăm memoria ireductibililor şi anacronicilor agitatori ai revizionismului maghiar că la baza statului **naţional** maghiar apărut în 1867 (în epoca formării statelor naţionale) a stat concepţia desconsiderării acestor realităţi etnice din cadrul său. În 1894 în Ungaria erau 6.403.687 maghiari şi 9.335.684 NEMAGHIARI (conform Magyarország statisztikája, Károly Keleti és József Jekelfalussy, Budapest, Atheneum 1894, vol. I, p. 103 — apud Pordea). Şi culmea sfidării: În 1868 fusese votată legea XLIV, zisă legea egalităţii naţiunilor, în virtutea căreia în Ungaria se declară existenţa unei singure naţiuni — unică şi indivizibilă, naţiunea maghiară! Să avem iertare. Originală este concepţia maghiară despre naţiune. Atât de originală încât răstoarnă totul pe dos. Pentru această concepţie nu naţiunea trebue să stea la baza constituirii statului naţional ci STATUL VA STA LA BAZA FORMĂRII NAŢIUNII. Într-adevăr am văzut cum puterea acestui stat a fost pusă în serviciul naţiunii care dacă nu exista a trebuit să fie creată în mod artificial şi forţat. Astfel în Ungaria s'a aplicat cea mai retrogradă concepţie despre naţiune: **naţiunea politică**, şi asta după revoluţia din 1848! „Legea constituţională din 1868 declară pe toţi cetăţenii Ungariei fără deosebire de naţionalitate ca făcând parte din naţiunea maghiară". (apud Fazekas János — Naţionalitatea maghiară din România pp. 150—151). În evul de mijloc în Ungaria termenul de naţiune desemna numai pe cei ce se bucurau de drepturi (apud L. Fenyes, Poporul maghiar acuză, Paris 1934 pp. 7—8). Prin urmare şi în 1437 ca şi în 1868 statul şi dreptul maghiar a luat naştere numai prin legitimarea abuzului. Până astăzi revizioniştii maghiari şi agitaţia stârnită de ei n-a renunţat la aceste poziţii. Ce este altceva rezoluţia adresată Congresului American de a sprijini creerea **autonomiei** Transilvaniei — etapă pregătitoare reanexării ei la Ungaria — decât realizarea premizelor pentru a putea consolida în privilegii şi spori în număr naţiunea maghiară prin bine conuscutele metode ungureşti.

Dar să revenim. D-l Yatron intenţionează să convingă Congresul American şi de faptul că în Transilvania sunt 2,5 milioane Unguri. Cifra oficială a ultimului recensământ din România dă 1,7 milioane Unguri şi SECUI, în întreaga Românie. Iată ce scriu doi Unguri, D-l Sándor Koppandi şi Làszlo Lörincz în lucrarea mai sus citată la p. 10: „Din totatul populaţiei României de 21.599.416 locuitori 88,13% sunt Români iar 11,86% alte naţionalităţi. Maghiarii (inclusiv Secuii n.n.) în număr de 1.705.810 reprezintă 7,91%.

Următoarele fapte nu ne permit să susţinem că în Transilvania ar fi mai mulţi Unguri în realitate decât în recensamântul oficial; ba din contră.

1. Penultimul recensământ general al populaţiei României a fost făcut sub directa supraveghere şi controlui strict al D-lui Prof. Csendes (ungur), directorul Institutului de Statistică din Bucureşti, care în urma descoperirii complotului pregătit de Ungurii din Transilvania, a considerat că e mai prudent să se sinucidă.

2. Actualul vicepreşedinte al Comisiei Demografice Naţionale, D-l Pál Nagy (vezi Stindardul Nr. 147) sub a cărui conducere au loc atât numărătoarea populaţiei cât şi ori ce mişcare demografică, este tot ungur. Dacă bănuim că Bucureştiul rotunjeşte rezultatele, cunoscând obsesia şi sârgul unguresc, această rotunjire nu poate fi decât în avantajul Ungurilor. În lumina acestor fapte şi a celor ce urmează, ne întrebăm: Care să fie acoperirea afirmaţiei propagandei maghiare, că în Transilvania ar fi 2,5 milioane Unguri? Neexistând posibilitatea efectuării unui **contra**-recensământ în România, de către o comisie internaţională, avansarea unei cifre în mod arbitrar, aşa cum procedează D-l Yatron, poate fi mult hazardată decât versiunea oficială şi deci falsă. Şi vom vedea imediat de ce. Pentru acest scop să recurgem la comparaţii cu cifre dintr'o epocă (1930) a cărei obiectivitate nu mai poate fi pusă la îndoială din următoarele motive: Organizatorii recensământului din 1930 din România, realizat cu ajutorul şi asistenţa tehnică a Fundaţiei Rockfeller, pentru a fi cât mai obiectivi au folosit metode ştiintifice moderne. S'a cerut, astfel, fiecărei persoane să declare naţionalitatea căreia aparţine, înţelegând prin aceasta etnia de care se simte ataşată sufleteşte sau prin tradiţie. La aceasta s'au adăugat următoarele întrebări suplimentare (un progres în demografie):

1. Limba învăţată acasă de la părinţi şi pe care o vorbeşte de preferinţă;
2. Ritul religios — care constitue pentru anumite etnii un mijloc clar de identificare. În felul acesta exactitatea rezultatelor nu mai putea fi pusă la îndoială. (S. Manuilă „Aspecte demografice ale Transilvaniei", Buc. Academia Română, 1938).

Iată mai jos diferenţa dintre recensământul maghiar şi cel românesc.

	1910 Ungaria Langue déclarée		1930 România Langue déclarée		1930 Nationalité (appartenance ethnique)	
	ch. abs.	%	ch. abs.	%	ch. abs.	%
Langue roumaine — Roumains	2.829.454	53,8	3.233.216	58,3	3.207 880	57,8
Langue hongroise — Hongrois	1.661.805	31,6	1.480.712	26,7*	1.353.276	24,4*
Langue allemande — Allemands	564.789	10,8	540.793	8,8	543.852	9,8
Langue yiddish* — Juifs	—	—	111.275	2,0	178.699	3,2
Autres langues et nationalités	201.419	3,8	182.367	3,3	264.656	4,8
Totaux	5.257.467	100	5.257.467	100	5.548 363	100

* În 1919 cca 190.000 Unguri au plecat în mod voluntar în Ungaria.

*

Existenţa Evreilor în Transilvania este deci o realitate etnică numai pentru recensamântul românesc. Iată cum comentează încă în 1926 Rommenhöffer rezultatul statisticilor maghiare din 1910 în Transilvania. „Statistica face imposibilă stabilirea numărului exact al diferitelor naţionalităţi. Ea dovedeşte reacredinţă. 64.074 locuitori de religie mozaică (evrei) sunt consideraţi unguri. Deşi se ştie că mulţi Evrei din Ungaria vorbesc ungureşte, foarte muţi vorbesc numai jidisch. Numărul acestora reprezintă 2,4% din numărul total al populaţiei Transilvaniei (fără Banat, Crişana şi Maramureş) şi trebue scăzut din numărul Ungurilor". (Groß Rumänien, Berlin, 1926, p. 87). Deci pentru guvernul de la Budapesta Evreii mozaici au origine etnică ... maghiară!

Alăturând datele demografice ale mai multor ţări, date obţinute la începutul anilor 30, ajungem la următoarele concluzii: Românii cu 32‰ sunt în fruntea Europei ca natalitate. Ungurii cu 21‰ pe locul 7, după Bulgari, Spanioli, Polonezi, Greci şi Italieni. Mortalitatea la Români este 18‰. Ungurii urmeaza imediat cu 16‰. Din datele de mai sus decurge pe anul 1930 pentru România excedentul de 15 la mie, iar pentru Ungaria 6,7 la mie. Sporul anual este pentru România 251.000 iar pentru Ungaria 68.000 Cifrele reprezintă media calculată pe parcursul a zece ani (1921—1931), (Prof. I. Simionescu „Ţara noastră", Buc. 1937 pp. 234—237).

Recensământul efectuat la începutul anilor 30 indică pentru minoritatea maghiară din România 7,9% (Simionescu- op. cit. 237). Ultimul recensământ al Bucureştiului arată pentru Ungurii şi Secuii din România 7,91%. Dacă sporul mediu al populaţiei româneşti din România este mai mult decât dublu ca acela al populaţiei maghiare din Ungaria, şi dacă Ungurii din România nu reprezintă nici 10% din totalul populaţiei României, este **imposibil** ca pe parcursul a unei jumătăţi de secol procentul acestei minorităţi să rămână constant! Pentru asta ar trebui ca Ungurii şi Secuii de la noi să se înmulţească mult mai mult decât Ungurii din Ungaria. Dacă într'adevăr aşa stau lucrurile — şi creşterea populaţiei maghiare de la noi nu se bazează pe alte surse decât cele genetice (înmulţire naturală) — minoritatea maghiară din România trebue să aibă însuşiri genetice care o apropie de Români şi o depărtează îngrijorător de mult de consângenii din patria mumă, Ungaria. Concluzia este plină de implicaţii!?

Dăm mai jos, după Prof. Dr. C. Georgescu fertilitatea **reală** la diferite etnii din România în anul 1932: „În judeţele în care Românii reprezintă peste 90% din totatul populaţiei, naşterile urcă simţitor peste 10% din numărul total al femeilor recenzate în 1930, pe când în cele cu majoritate maghiară naşterile ating cu greu 5%. În cadrul acestui 5% trebue însă efectuată următoarea diferenţiere: Între Secuii (catolici) din regiunea muntoasă a Estului Transilvaniei şi Ungurii propriu zişi (calvini) care s'au infiltrat din pusta maghiară în partea occidentală a Transilvaniei. Fertilitatea primilor depăşeşte cu mult pe aceea a celor din urmă" (Ethudes Bioantropologiques — Buc. 1940).

În efortul său de expansiune asupra popoarelor şi teritoriilor învecinate, etnia maghiară a încercat prin DIFERITE MIJLOACE să compenseze eterna ei stare de

(urmare în pag. 8)

În numele și în respectul adevărului (III)

(urmare din pag. 7)

minoritate. Fără aceste CORECTURI ETNICE care pe de o parte au salvat națiunea maghiară, dar pe de alta au fost tot atâtea atentate la identitatea naționalităților ce jucau rolul de **rezervor etnic** al regenerării maghiare, această **minoritate** ar fi riscat să se înece în propria sa lăcomie teritorială, și astfel să dispară.

Criza genetică n'a scăpat atenției celor ce direct sau indirect au avut de a face cu realitățile din Ungaria. Cu 2 secole în urmă Herder scria: „Din Ungurii care sunt minoritari în mijocul popoarelor străine, după câteva secole nu va mai rămâne probabil nici măcar urma limbii lor". În 1763 scriitorul maghiar Adam Kollar remarcă faptul că numai într'o foarte mică parte a Ungariei se vorbește ungurește și este îndreptățit să se teamă că această limbă va dispare ca și aceea a cumanilor". Minima Humgariae portio est, quae Hungaros sive populum hungarico solum idiomate ..., eum prorsus modum quo Comanorum evanuit" (apud Hunfalvy Pál „Magyarország Ethnographiáia", Budapest, 1876 p. 415).

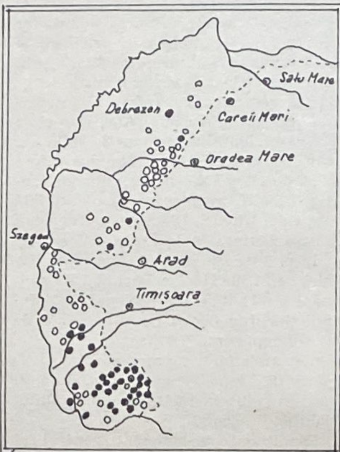
Însuși împăratul Iosif II despre același subiect: „Cea mai mică parte a populației vorbește ungurește. Dintre toate limbile cele mai răspândite sunt **româna**, germana, sârba". (Apud Jozsef Ajtai — „A Magyarság fejlődése az ulolso kétszag év allat", Budapest 1905 p. 23). În 1809 statiscianul Martin Schwarter pentru a combate pesimismul patrioților maghiari care erau îngrijorați de soarta națiunii lor, spune că din aproximativ 10 milioane locuitori ai Ungariei trei milioane deci aproape o treime, sunt maghiari (Statistica maghiară — Ofen — 1809, II, p. 445). Vom vedea mai jos că într'un secol, în timp ce restul naționalităților de la 7 abia ajung la 10 milioane, Ungurii **reușesc să-și** tripleze efectivul. S'ar părea că îngrijorările n'ar avea temei. Dar realitatea este alta și ea îl face pe marele poet maghiar — mereu sincerul Ady Endre — să intuiască situația dincolo de statisticile oficial corectate: „Când îmi încalț cisma pe acest picior maghiar cu aceste mâni maghiare, sigur pare straniu — dar vina nu e a mea — nici o clipă, nici măcar în somn nu mă părăsește ideea că sunt ultimul ungur în viață" (G. Illyes „Magyar Nemzet" 25 Dec. 1977, p. 9; apud OSTEUROPA 7/78).

Problemele etnico-genetice ale Ungurilor par a fi prin urmare mult mai adânci și mai vechi decât lasă să se înțeleagă actuala propagandă maghiară, căreia îi împărtășim îngrijorarea în sensul că din păcate astăzi nu mai pot fi puse în aplicare în Transilvania, cu atâta ușurință ca în trecut, vechile, bunele, metode de regenerare națională prin care și-a corectat pe parcurs de secole deficiența genetică. Dar naturii i se poate veni ușor în ajutor, cel puțin pe hârtie. Referitor la **„obiectivitatea"** statisticilor maghiare să mai dăm cuvântul încă unui specialist al problemei, Prof. Seton-Watson care în „Treaty Revision and the Hungarian Frontiers" — London 1934, spune: „Caracterul statisticilor pe care Ungurii își bazează argumentația este complet artificial .. . Sporul populației maghiare nu reprezintă o creștere naturală ci rezultatul unui proces de maghiarizare extrem de artificial"; și dă următoarele exemple:

În 1787 din 8.003.000 locuitori 3.122.000 erau Unguri;

În 1859 din 11.554.000 locuitori 4.818.000 erau Unguri; pentru ca în 1910 din 20.886.487 locuitori ai Ungariei să apară dint'odată 10.818.000 Unguri.

O surprinzătoare „explozie" demografica imposibil de justificat. Dar încă un exemplu: Sursele maghiare din secolul trecut indică în județele, Arad, Bihor și Satu Mare (actuala regiune de frontieră cu Ungaria) elementul maghiar ca **minoritar** (vezi O. Lakatos „Arad Története", Arad 1881; A. Szimany „Szatmar Vármegye", Budapest 1810 și S. Jekelfalussy és Lang „Mgayarország népségy" 1884). La fel și statisticile austriace înainte de 1867 arată o remarcabilă preponderență românească la sate în județele Arad și Bihor ca și un mare număr de sate românești ce se află astăzi în actuala Ungarie, în județele Ugocea, Szabolcz, Bekes și Csanad. Începând cu ultimele decenii ale secolului trecut am văzut cum statisticile noului stat „național" maghiar corectează această realitate, pentru ca în prima jumatate a secolului nostru această parte a Ungariei să fie aproape complet **curățită** de ori ce urmă românească, (vezi mai sus cele 2 hărți etnografice ale Ungariei). În ceea ce privește partea

Românii de peste granita de Vest (St. Manciulea)

teritoriului românesc, astăzi, pentru această regiune de graniță se întrebuințează în mod frecvent expresia „masă maghiară", „aglomerare maghiară". Aici ca de altfel și în regiunea Tg. Mureș a avut loc înainte de 1918 pe lângă o masivă colonizare și infiltrare cu elemente maghiare și cele mai puternice presiuni de deznaționalizare din partea Budapestei, presiuni ce au culminat cu înființarea Episcopiei Greco-catolice maghiare de Hajdudorog, cea mai exotică floare confesională apărută într'un climat catolic, dar în special protestant maghiar (vezi Stindardul). Nu e de mirare deci că pe parcurs de 3/4 secol, între 1836 și 1900, după statisticile maghiare al căror rol nu era constatarea realității ci fabricarea națiunii, numărul Românilor din Transilvania și vechea Ungarie să crească cu abia 5,2% (de la 1.351.989 la 1.421.000 pe când cel al Ungurilor din Transilvania cu 65,5% (de la 487.481 la 806.000) deși, am văzut că sporul etniei maghiare în Ungaria nu atinge nici jumătate din cel al Românilor. Aceste fapte ne îndreptățesc să bănuim că în contigentul actual al minorității maghiare de la noi sunt încorporate etnii străine de cea maghiară (vezi mai sus concluziile bioantropologice ale prof. Dr. Georgescu) dintre care cea mai frustrată se poate considera etnia românească. Și pe drept cuvânt: Într'un raport inedit al generalului comandant al Transilvaniei, feldmareșalul locotenent von Preiss înaintat împăratului Iosif II cu ocazia vizitei acestuia în Transilvania în 1773 găsim următoarele date despre populația sa: Români 667.308; Unguri și Secui 257.825; Sași 130.884 (G. Sasu „Românii și Ungurii", Bucuresti, Ed. Cugetarea).

Ar fi o naivitate să credem că astăzi lucrurile s'au schimbat și să ne așteptăm ca **punctul de vedere maghiar** să întâlnească măcar accidental realitatea. Din contră. Valorificând posibilitatea plină de perspective pe care o oferă azi mas media, prin punerea în circulație fără pic de răspundere și risc a oricărei afirmații sau idei, ori cât de năstrușnice, propaganda maghiară își desfășoară nestingherită bombardamentul asupra opiniei publice, bătând recordul. Milioanele au efect sigur și cifrele se rețin ușor. Deci la lucru:

în 8. III. 78, „Zeit Bild", Berna	aproape 2 milioane Unguri;
în 8. III. 78, „Le Soir", Bruxelles	2 milioane Unguri;
în 3—9. IV. 78, „L'Express", Paris	2,5 milioane Unguri;
în III. 79, „Esprit", Paris	peste 2 milioane Unguri;
în 17. I. 79, „Le Figaro", Paris	2,5 milioane Unguri;
în XII. 79, Amnesty Int., Paris	3 milioane Unguri;
în 16. III. 82, Rezol. Yatron, USA	2,5 milioane Unguri.

Straniu! În 4 ani (78—82) aproape nici o creștere a efectivului minorității ungurești, — ci doar **mici** oscilații de aproximativ o jumătate de milion, (exceptând „bunăvoința" arătată de **Amnesty International**, care pur și simplu dublează cifra: de la 1,7 la 3), — deși acum este evident pentru toată lumea că mijloacele cele mai sigure și eficace de îmulțire a acestei minorități rămân tot jurnalele și rezoluțiile. Astfel pentru cititorii ziarelor și revistelor de mai sus este clar că numărul Ungurilor din Transilvania **trebue** să fie în jurul a 2,5 milioane, dacă nu **ceva** mai mult. De azi înainte nu se mai poate vorbi de mai puțini Unguri în România; Nu?

Oare cum se explică faptul că nici una aceste publicații serioase n-a recurs nici măcar din întâmplare la detele statisticilor oficiale (cel puțin pentru a le combate), statistici ce am văzut că se apropie mai mult de adevăr? Pentru ce au optat pentru varianta **fantezistă**, și în cazul acesta, dece s'au oprit la 3 milioane? O regretabilă lipsă de curaj jurnalistic!

*

În lumina atâtor evidențe pe care le-am întâlnit pe parcursul celor trei articole, un lucru este clar: cifra 1,7 mil. flatează realitatea, debordează abundent, suspect de mult, realitatea numerică a etniei maghiare de la noi. Desigur se va obiecta: nedreptățile trecutului. Dar dacă așa este, astăzi suntem obligați să le privim ca atare și în acest milion și șaptesute de mii Unguri să recunoaștem aportul adus de atâtea **furturi (etnice)** dovedite de istorie! Acest fel de a vedea lucrurile primește suficientă justificare dacă ne gândim numai la **nejustificata** menținere a lui 7,9% pe parcurs de 50 de ani, deși (am văzut) diferența de nataiitate între cele două etnii este evidentă.

*

Nu ne putem forma o imagine reală despre minoritatea maghiară din România fără a cunoaște repartiția sa pe teritoriul Transilvaniei. Prof. Simionescu, un expert al geografiei țării spune: „În munții Apuseni ca și în Țara Făgărașului ori în jud. Caraș, aproape nu există Ungur la sate. Dacă se ține seama că aproape 20% din Ungurii de la noi sunt îngrămădiți spre granița de vest (am văzut cum s'a realizat creșterea numărului lor n. n.) se poate deduce că în restul Ardealului ei sunt în slab număr. Afară de Secui ei n-au un ținut al lor. Sunt răslețiți în satele intercalate celor românești sau în proporții restrânse amestecați cu români sau germani (Țara noastră, p. 265). Ca populație de stepă ei s'au așezat mai cu seamă de-alungul râurilor Mureșul mijlociu și Someșul, dar în special la orașe. Una din funcțiile orașului era administrația, de la care Românii erau excluși. De aceea în cele mai multe orașe aceștia erau în minoritate. Astfel se generalizează un fenomen straniu: în regiuni cu populație majoritară românească se dezvoltă orașe cu un mare număr de Unguri. Clujul este un exemplu tipic. Deși capitală de județ în care majoritatea absolută sunt Români, înainte de 1918 Clujul era un oraș cu o populație formată din Unguri, în mare parte, constituind astfel un puternic centru de maghiarizare. În secolele trecute odată cu intensificarea asalturilor de deznaționalizare, își face apariția și „VECHEA TRADIȚIE MAGHIARĂ" în Cluj. Römersdorfer, care-și ia informațiile de la Taurinus (sec. XVI) scrie despre Cluj: „Este locuit de Sași amestecați cu **panonibus".** Lucrul nu trebue să surprinda dacă deja în sec. XIV conform unor documente din 1340 și 1366 el avea un PRONUNȚAT CARACTER GERMANIC.

O plângere a sașilor împotriva invaziei maghiare în acest oraș este consemnată de un document din 1568 (Deutsche Fundgrube der Geschichte Siebenbürgens, Cluj 1859, pag. 91 și urm, apud C. Juga, „Insemnări din trecutul orașelor Transilvaniei" în Revista Istorică Română, 1943, nr. 30).

După 1918, odată cu ridicarea restricțiilor medievale maghiare, Clujul, capitală de județ a putut să primească o administrație reprezentativă din punct de vedere etnic, ceea ce a adus o sporire a populației românești. Faptul nu poate fi considerat o uzurpare a dreptului minorităților (în special celei maghiare) ci o normalizare a situației. Pe de altă parte este la fel de normal ca industrializarea Clujului, care a luat în ultimul timp o remarcabilă desvoltare, să-și recruteze brațele de muncă din regiune. Aceasta a adus cu sine o creștere spontană și destul de însemnată a populației românești în acest oraș.

Revenind la situația generală a ungurilor pe cuprinsul Transilvaniei trebue remarcat că, în afară de orașe ei se află amestecați cu restul populației, în majoritate română. Același lucru îl demonstrează și harta etnografică a Transilvaniei.

„În scopul diluării românilor și a fărâmițării grupurilor lor compacte, politica stăpânitorilor maghiari a încercat o infiltrare a poporului de baștină . . . La Poarta Devei (într'o regiune pur românească n. n.) a fost împroprietărită cu puțin înaintea primului răsboi mondial o colonie de ciangăi . . . Pe Târnava Mare (unde numărul unguilor reprezintă aproximativ 10% din totalul populației n. n.) satele sunt ca mărgelele de diferite culori înșirate de-a lungul malului; un sat unguresc alternând cu altele românești". (Simionescu, op. cit. pag.

*

Problema minorității maghiare din România nu poate fi clarificată fără a lămuri rolul „etnic" pe care îl joacă în cadrul acestei minorități, secuii. Dacă se poate vorbi de un grup compact al unei minorități în România, acela este al secuilor — care vorbesc și ei maghiara — grupați în două județe (în trecut, trei) din sud-estul Transilvaniei. C. G. Rommennhöller în lucrarea citată mai sus, spune la pag. 87—88: „Numai secuii trăesc în partea de est a Transilvaniei în mase compacte în timp ce maghiarii sunt împrăștiați în celelalte părți ale Transilvaniei. Secuii au fost aduși aici după anul 1000 în scopul apărării împotriva pericolelor din est. Tipul lor etnic este deosebit de cel al ungurilor".

Astăzi se apreciază numărul lor între 550.000—600.000. Deci, dacă există o masă compactă minoritară în România ea nu este nici maghiară și nici de ordinul a trei milioane; ei sunt secui și sunt de aproape 5 ori mai puțini decât pretinde propaganda maghiară. (Vezi și harta etnografică a Transilvaniei)*

Deși până astăzi originea secuilor nu este clarificată, părerile specialiștilor, sunt departe de a-i socoti unguri. Recent, în numărul din Martie 1978 la pag. 66 a revistei Esprit, chiar un ungur Dl. Francois Fejtö enumărând minoritățile din Transilvania vorbește de Unguri și Secui.

Cu 7 secole în urmă Secuii erau considerati o națiune aparte. Intr'un document din 1213 se spune ca în oastea comitelui Ioachim de Sibiu luptau împreuna „Sași, valahi, secui și pecenegi" (apud Cârnațiu). Actul de la Capâlna (1437), UNIO TRIUM NATIONUM, făcea distincție națională între secuii și ungurii din Transilvania. Maghiarizarea lor pe parcurs a mers atât de departe încât astăzi recensămintele populației îi numără printre unguri, datorită, în special, limbii. Dacă astăzi toți vorbesc un dialect al limbii maghiare, propriu numai lor, nu înseamnă că sunt și mai ales că au fost totdeauna unguri. Istoria lor scoate în evidență încă odată efectele neobositei politici de maghiarizare. Dar să vedem care este părerea chiar a secuilor despre originea lor:

— G. Tomasi, care a vizitat Transilvania la sfârșitul sec. XVI spune: „Secuii se laudă că sunt nobili și că se trag din primii sciți".

— Petrus Rausanus afirmă: „Țara secuilor, după care sunt numiți locuitorii cu un termen corupt siculi, căci se spune că ei s'ar trage din sciți (versiunea vechilor cronici ungurești) . . ."

►

— Antonio Possevino, în 1583 ne relatează: „Secuii se socotesc mai vechi decât hunii și de aceea sunt numiți sciți mici". (Apud: „Călători stăini despre Țările Române", București — vol. I)

Primele mărturii scrise ale vizitatorilor străini în Transilvania fac o deosebire clară între secui și celelalte neamuri, deosebire care după cum vom vedea, se reflectă în limbă dar mai ales în obiceiuri, elemente esențiale pentru stabilirea diferențelor etnice.

— Nic. Olahus (1495—1568): „În Transilvania sunt patru neamuri deosebite: Ungurii, Secuii, Sașii și Românii. Ungurii și Secuii folosesc aceeași limbă, decât doar că Secuii au unele cuvinte proprii neamului lor".

— A. Verancsiscs (1504—1570), ahiepiscop și vice-rege al Ungariei, prieten al lui Melanchton și al lui Erasmus spune: „secuii se deosebesc de Unguri aproape în toate obiceiurile, legile și felul lor de a trăi... chiar în limbă când o vorbesc după chipul strămoșilor". (De situ Transilvaniae).

— Giorgio Tomasi (—1621): „cu privilegii asemnănătoare dar după alte legi trăesc Secuii..."

Reise că în secolul XVI secuii erau o națiune distinctă de aceea a ungurilor. La distanță de patru secole de la aceste constatări, fenomenul de maghiarizare în masă a secuilor și a românilor din secuime își capătă confirmarea prin rezultatele cercetărilor științifice. Caracterele antropologice îi apropie pe secui de români, după indicele cefalic: 81,45 la secui 81,60 la români, 87,80 la unguri. (Simionescu op. cit. 266).

Analizând indicele biologic și sangvin a mii de cazuri, profesorul P. Râmneanțu, de la universitatea din Cluj ajunge la următoarele cuncluzii:

1. Secuii din județele Ciuc, Odorhei și Trei Scaune au în ansamblu aceeași origine etnoantropologică ca și Românii. Nu există asemănare între proporțiile grupelor sangvine ale Secuilor pe deoparte și ale Ungurilor pe de altă parte.

2. Ungurii din județul Mureș au aproape aceeași compoziție sangvină cu cei din Debreczen sau din sudul Ungariei, dar au totuși proporția europeană mai ridicată iar cea asiatică mai scăzută ca cei din urmă, ceea ce dovedește influența puternică a substratului român maghiarizat.

3. Proporțiile grupelor sangvine ale Românilor din județele Ciuc, Mureș, Odorhei și Trei Scaune sunt intermediare între acelea ale Românilor transilvăneni și a celor moldoveni. (P. Râmneanțu: „Originea etnică a Secuilor din Transilvania" apud „Revue de Transylvanie", Cluj 1935, august-septembrie, pag. 45—59).

În afară de acestea, trebue să luăm în considerare faptul că familii socotite secuești au nume arhaice românești: Kimpian-Câmpeanu, Olah-Romănu, Berazán-Bârsan, etc. Este evident că secuii au fost colonizați peste românii băștinași; dovadă sunt și nume de munți și râuri românești maghiarizate: Megura-Măgura, Putnei faciak-Țara Putnei, Obscina-Obcina, Opra utja-Drumul lui Oprea, Putna mezeie-Câmpul Putnei, etc. În multe sate au rămas cimitirele vechi românești (ortodoxe) deși biserica a dispărut. Faptul arată că secuizarea s-a făcut prin biserică; din ortodocși devenind catolici sau reformați. (Simionescu, op. cit. 266—267.)

„În toate manifestările, afară de limbă și religie secuii arată influența vieții românești tipice. Forma și arhitectura caselor mai vechi au tip românesc. Împodobirea casei cu chilimuri e românească. „Culmea" pe care se așează ștergarele e ca la românii din Apuseni. Porțile mari, crestate, considerate tipice pentru secui se întâlnesc în Oltenia. Obiceiurile la evenimentele mari sunt **ca ale românilor**, necunoscute la unguri." (Simionescu, op. cit. pag. 267)

Fără a minimaliza importanța limbii în viața unei comunități etnice, aceste afinități ale minorității secuești pentru ceea ce este românesc le-a determinat cursul vieții, în ciuda simplificărilor și mutilărilor birocratic-șovine. De aceea, înregimentarea secuilor în rândul ungurimii a fost acceptată de realitate cu rezerve. Că întreg continutul vieții unui popor, soarta sa, nu depind numai de limbă și că **impunerea** ei nu este o soluție care să dureze (la fel cum a fost în trecut limba slavonă în Țările Române) o dovedește Congresul Secuesc ținut la băile Tușnad, în august 1902, în scopul stăvilirii exodului secuilor spre România, pe care istoricul Lajos Szadeczky îl consideră „dezastru de proporții naționale". În același an în editura „Patria" apare la Budapesta întreg materialul acestui congres adunat în 690 de pagini, cu titlul: „Szekely kongreszus". Iată câteva citate (după A. Hamzea):

„In anul acesta, 1902, s'au sustras de la încorporări 12.437 tineri ce nu s'au prezentat; au dispărut pur și simplu" (pag. 634)

„În 1886, închizându-se frontiera României în calea Ardealului, mai multe mii de meseriași s'au strămutat în România..." (pag. 635).

„Numărate din dogarii secui au plecat în România" (pag. 244).

„Între 1880—1890 s'au eliberat 30.000 pașapoarte pentru secuii ce merg în România. Odinioară secuii erau nelipsiți de la târgurile săptămânale din România de unde (...) aduceau bani de aur și argint, berechet" (pag. 624)

Referitor la stațiunile balneare din Secuime, congresiștii spun:

„Publicul de care depinde înflorirea acestora trebue să fie recâștigat cu ori ce preț. El se află la doi pași. De la Budapesta omul face cu acceleratul 21 de ore". (pag. 656)

„Oricâte dificultăți am avea de înfruntat nu putem abandona speranța: Moldova și Valahia" (pag. 268)

„După datele ultimelor cercetări, frații secui care emigrează în România, își abandonează în scurt timp naționalitatea, se contopesc cu nația străină potrivnică, iar copii lor se sfiesc de amintirea faptului că părinții lor au fost cândva secui" (spune groful Desseffy, la pag. 604)

„Brațul muncitorului secui va fi constrâns să servească altui stăpân... întocmai ca în atâtea județe ale Ardealului unde un alt neam (e vorba despre români, n. n.) slujește moșierului maghiar" (pag. 570)

„Destui sunt aceia care se împăunează afirmând că sunt buni români. Aici, acasă, în focarele principale ale emigrării e lăudată România. **I se cântă doinele, i se joacă dansurile.** Se vorbește mult despre serbările organizate în amintirea Voevodului Mihai (care avea o armată de secui) și a victoriei de la Plevna (...) se interesează de toate câte se petrec acolo în România, ca și cum aceea ar fi patria lor cea bună" (afirmă Laszlo Gyula și Dr. Sebess la pag. 628).

„Cei care se mai întorc o fac numai pentru a-i ademeni și pe alții" (pag. 623).

Iată cum suferea vieața Transilvaniei anexată statului maghiar; iată cum acești, secui despre care Dl. Aranyossy spune în Esprit (15 Martie 1978) la pag. 70 că **sunt cei mai „puri„ dintre unguri**, nu se simțeau deloc bine în cadrul statului maghiar și iată cum, după sute de ani de „naționalizare" ei sunt în stare să-și trădeze neamul spre consternarea „fraților". **Iată adevărul conținut etnic al „celei mai compacte mase de maghiari din România"!**

„Simpatia" secuilor față de statul maghiar ar fi putut să îndemne, după 1918, statul român să treacă cu succes la o politică de românizare a lor. Românii însă nici în acest caz n-au fost tentați de asemenea metode. Domnul T. Fejtö al cărul atașament pentru cauza maghiară este în afară de orice discuție, recunoaște că politica României între 1918 și 1940 era **totuși** tolerantă (Esprit, Martie, 1978 pag. 66) Vezi de asemeni declarația doamnei Tichnes.

Situația minorității maghiare din Transilvania nu s-a înrăutățit după 1945, după cum pretind cercurile revizioniste. Dimpotrivă, politica șovină maghiară s-a desfășurat în continuare nestingherită folosind o gamă nesfîrșită de mijloace pentru denaturarea realității etnice a acestui ținut românesc. Doar un exemplu: Între 1945 și 1960 Institutul de Folclor din Cluj, singurul în Transilvania, avea doar doi funcționari, ambii unguri. Un absolvent al Conservatorului „Gheorghe Dima", repartizat în 1960 la respectivul institut a constatat că în 15 ani, cei doi angajați au cules **numai** folclor maghiar.

Din păcate istoria Transilvaniei ne oferă în ultimii 30—35 de ani un număr nesfîrșit de exemple asemănătoare determinate de politica de ațîțare șovină maghiară, cît și internaționalist-comunistă.

Complotul de-a lungul a opt secole împotriva istoriei, a realității, a faptului că soarta a făcut ca aceste două neamuri cu temperamente atît de diferite să trăiască împreună, n-a încetat încă. În timp ce în Transilvania politica maghiară se mișcă, în realitate, pe vechile coordonate ale șovinismului, agitația maghiară și presa occidentală filomaghiară este inundată de articole referitoare la **suferințele** minorității maghiare din România!!??

În paginile de mai sus am încercat să punem în lumină mecanismul prin care agitația șovină și **artificiul** politic se străduesc să sporească neînțelegerile dintre români și unguri. Astăzi în România ungurii sunt nemulțumiți. Dar oare sunt singurii? Românii nu sunt cu nimic mai avantajați de regimul instaurat și susținut **nu de ei** (după cum recunoaște însuși Dl. Aranyossy în articolul său din martie 1978 al revistei Esprit; vezi mai sus).

Considerăm că nedreptățile trecutului și neadevărurile prezentului nu pot constitui baza unei înțelegeri pentru viitor; și de înțeles trebue să ne înțelegem, fiindcă o altă soluție nu există pentru Ungurii și Românii din Transilvania, — o înțelegere bazată pe onestitate și respect,[3] departe de tot ce ne-a otrăvit în trecut vieața. Toate nedreptățile pe care le-am suferit în trecut și le suferim și astăzi ne dau dreptul să pretindem aceasta din partea Ungurilor cel puțin în viitor.

TRANSYLVANICUS

[1] Sfântul Ștefan, întemeietorul statului maghiar, a fost botezat întâi VOICU, de un episcop al Constantinopolului. Mai târziu primind de la Papa Silvestru II coroana regală, trece la catolocism devenind Ștefan, (Păcățianu, pp. 5—6).

[2] (apud. Prof. A. Popa — Transilvania — Object of Rumanian and Hungarian Discord — München)

[3] În 1907 intelectualii unguri au înființat la Vișeul de Sus (Maramureș) sub președenția pretorului maghiar Simon Pap o casină. Pe peretele dela intrare se putea citi următoarea inscripție: „Intrarea cânilor și conversația valahă, strict interzise." (Apud Filipașcu, Istoria Maramureșului pag. 224).

Harta ETNOGRAFICĂ A TRANSILVANIEI — rezultatul unei strădanii de peste o jumătate de an — demonstrează evident și irefutabil netemeinicia afirmațiilor propagandei maghiare și arată clar și detailat (pentru fiecare comună și sat din Transilvania, Crișana, Banat și Maramureș este dat procentul etniilor ce-l compun) politica de infiltrare și de deznaționalizare dusă de Unguri în Transilvania. Din păcate această hartă, 65 cm/65 cm fiind în culori nu poate fi reprodusă în coloanele ziarului nostru. Sperăm însă că cititorii vor înțelege importanța acestui document (a cărui valoare e sporită de faptul că a fost alcătuit în exclusivitate după surse maghiare și deci nu mai poate fi pus la îndoială) și vor spijini publicarea sa precum și a textului celor trei articole, în una din limbile de circulație. În felul acesta vom da o replică cu argumente, atât la zi cât și istorice inedite.

SEMNALĂRI

◆ A apărut numărul 19/1982 din „Revista Scriitorilor Români". cuprinzând 216 pagini. Colaborează la acest număr: Ștefan Baciu, Florica Bațu, Pamfil Cârnațiu, Gheorghe Cioránescu, Mihai Cismărescu, Alexandru Gregorian, Sergiu Grossu, Vintilă Horia, Dumitru Ichim, Eugen Lozovan, Ioan I. Mirea, Constantin Nagacevschi, Mihai Niculescu, Nicolae Novac, Zahu Pană, Eugen Popescu, Ion Popinceanu, Marcela Simedrea, Ilie I. Smultea, Constantin Sporea, Grigore Sturdza, Ștefan G. Theodoru și Octavian Vuia. Numărul acesta a fost ilustrat de Ovidiu Leonteș.

Adresa revistei „Rumänische Akademische Gesellschaft, Fritz Meyer-Weg 47/I, D-8000 München 81.

◆ I. Dumitriu-Snagov: **„Le Saint-Siège et la Roumanie moderne 1850—1866"**, Roma 1982, Università Gregoriana Editrice, Piazza della Pilotta 4, o remarcabilă și foarte documentată contribuție la cunoașterea unor evenimente peste care s'a așternut ceața uitării, evenimente care au avut loc în anii premergători Unirii Pricipatelor și pe timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza. Bazându-se și pe multe scrisori și documente oficiale ce nu au fost publicate până acum, autorul arată, între altele, cum Gödel-Lenoy, consulul Austriei la Iași, interzisese formal catolicilor din Moldova (200000 la număr în epoca aceea) să participe la alegerile pentru Divanul ad-hoc, el cunoscând prea bine sentimentele lor românești și dorința lor de a alege deputați unioniști. Catolicii moldoveni nu s'au plecat ordinului de neparticipare la vot. Ba ceva mai mult, au ales deputat unionist de Săbăoani chiar pe preotul Ioan Robu, parohul romano-catolic local. În 1857 când s'a întâmplat treaba asta, comisia electorală a județului Roman era prezidată de prefect și de episcopul ortodox, ambii separatiști, devotați lui Vogoride. Aceștia au anulat alegerea sub pretextul ca cel ales era... catolic (Arhivum S. Congregationis De Propaganda Fide, SC. Moldavia, Vol. II, Fo. 854). Interesante sunt deasemenea și documentele privitoare la încercările de unire a celor două confesiuni — ortodoxă și greco-catolică — încercări întreprinse atât de Mitropolia dela Blaj, cât și de Domnitorul Cuza și de apropiații săi.

Este redată în această carte și cuvântarea pe care a ținut-o Domnitorul Cuza la Iași, la 7 septembrie 1860, aspră filipică la adresa unor egumeni din mânăstiri, unei părți din clerul de mir care, la instigația Patriarhiei din Constantinopol, adoptase o atitudine antinațională și la adresa Mitropolitului Sofronie Miclescu care se pretase să facă jocul dușmanilor cauzei românești.

Volumul, cuprinzând XXIII-658 pagini, se poate procura prin Pontificia Università Gregoriana, Piazza della Pilotta 4, Roma, Italia. Prețul: 45000 lire italiene sau 45 dolari americani.

◆ Emil Vicas: **„Nomazi și sedentari"**, în colecția Drum 1982, interesantă comunicare făcută la Congresul Limbii Române la Montréal în 1977.

◆ Cotidianul de limbă estonă **„Eesti Päevaleht-Estniska Dagbladet"** care apare la Stokholm, reproduce în intergime, în numărul din 2 februarie 1983, articolul „Was in der sogennanten Moldaurepublik geschieht" de I. V. Emilian, articol apărut în numarul 147-decembrie 1982 din „Stindardul" și pe care scriitorul Jüri Adila îl comentează amplu. Ținem să se știe că foarte multe articole în limba germană din „Stindardul" au fost traduse și comentate de cotidianul eston din Stockholm.

◆ Dr. Alexandru Șuga: „Din Istoria Românilor — Probleme și perspective", Editura Carpații, Traian Popescu, Calle Conde Penalver, 82-4° D., Madrid 1982.

◆ Trei conferințe în legătură cu problema Basarabiei: Dr. Günther Kraus: „Zur Lage Rumäniens aus deutscher Sicht"; Dr. Alexander Șuga: Leidensweg eines Volkes" și Dr. I. V. Emilian: „Das Schicksal Bessarabiens unter Zaren und Kommissaren", Köln 1983. Broșura aceasta (30 pagini, cu o hartă de Dna E. Dumitrescu) se poate procura dela Dr. Alex. Șuga, Jakordenstr. 21, 5000 Köln 1.

Contribuții pentru Stindardul:
SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internațional pe adresa redacției
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck
— În Franța, contribuțiile se pot trimite prin „mandat carte de versement" la
C. C. P. - PARIS - 12 243 35
Madame Florica Gallet
1, Square des Aliscamps
75016 Paris 16-e

1943—1983 : Il y a 40 ans naissait la Waffen SS française

par Jean-Claude DUMOULIN

Ces dernières années en France le voile s'est peu à peu levé sur les combats qui se déroulèrent durant la Seconde Guerre Mondiale ; non point sur les causes et responsabilités, là le mensonge règne encore en maître, mais du moins en ce qui concerne les évènements et les hommes qui participèrent à ce qui fut, peut-être, le dernier sursaut de l'Occident face à la Barbarie.

Ainsi, de jeunes Français apprirent-ils avec étonnement que la Waffen SS compta 600 000 étrangers dont 40 000 Hollandais, 10 000 Tatars, 100 Anglais, et 10 000 Fran»ais etc.[1] Peut-être des lecteurs de **Stindardul** seront-ils intéressés par l'aventure de ces fous, vilependés par les Français de Londres, d'Alger, abandonnés par le gouvernement de Vichy ; ils formèrent la 7è Sturmbrigade Frankreich, puis la 33è Waffen Grenadier Division de SS « Charlemagne », ils furent les derniers soldats tués de la Seconde Guerre Mondiale, le 8 mai 1945, et par des balles françaises de la 2° D. B. du général Leclerc, ils furent parmi les derniers défenseurs de Berlin le 2 mai 1945, alors que les forces allemandes avaient cessé le combat.

Jusqu'au début de 1943, la Waffen SS est réservée aux Allemands et aux Européens d'origine germanique. Mais conséquence d'une révolution interne[2] tout va changer et bientôt vont pouvoir s'engager des volontaires de tous les pays d'Europe, y compris les ennemis héréditaires français ! Mais il existe déjà de nombreux Français qui portent l'uniforme allemand.

Ainsi, depuis l'automne 1941 mes compatriotes combattent sur le front de l'est au sein de la Légion des Volontaires Français contre le bolchévisme (L. V. F.) dont la création par les partis et groupuscules fascistes français décidée le 7 juillet a été annoncée le 18 juillet au Vélodrome d'Hiver devant 12 000 personnes enthousiastes.[3] La L. V. F. qui est officiellement le 638° Régiment d'Infanterie de la Wehrmacht, se bat en particulier durant le terrible hiver 1941—1942 sur les rives du lac Djukovo près de Moscou, et à en croire certains historiens, l'unité allemande qui s'approche le plus de Moscou est une compagnie de la L. V. F. commandée par le capitaine Pompidou, oncle du Président Georges Pompidou ... A compter de l'été 1942, des Français se sont engagés dans la N. S. K. K. Gruppe Luftwaffe ; cette unité créée en janvier 1942 à Bruxelles, accueille des étrangers, Hollandais, Flamands, Wallons, Français qui portent l'uniforme gris de l'aviation et l'écusson noir du Parti. Ces volontaires chargés de la réparation et du transport sur les arrières du front se transforment en unités combattantes et des Français se battent en Italie, en Croatie, en Hongrie. La Technische Nothilfe (Teno), service de réparation technique chargé d'assurer l'etretien et la réparation des voies de communication, dont les membres portent un uniforme semblable à celui de la N. S. K. K., accepte elle-aussi un certain nombre de Français. D'autres Français s'engagent dans le SK de l'Organisation Todt et après un stage à l'Ecole spécialisée de La Celle Saint Cloud, près de Paris, partent sur le Mur de l'Atlantique ou pour la Norvège assumer des fonctions de garde et d'escorte ; ils portent un uniforme kaki avec au bras gauche un brassard à croix gammée. Bien que nombre de Bretons s'engagent à titre individuel dès la fin de la guerre 1939—1940, la Kriegsmarine ne recrute de marins français qu'à compter de février 1944. Ces volontaires partent non pour les ports de l'Atlantique mais pour la Baltique et portent l'uniforme bleu-marine de la Kriegsmarine, mais avec un calot à la place du béret à rubans, et un écusson tricolore sur le bras droit.

En avril 1943 devant l'intensification des raids aériens alliés frappant tout autant les objectifs militaires que les populations civiles,[4] les Allemands créent avec l'accord du gouvernement de Vichy des unités d'artillerie anti-aérienne, Fliegabwehr Kanone (FLAK). Equipés de pièces de 88 mm, elles sont chargées de protéger les trains, les volontaires portent l'uniforme bleu-marine de l'Armée de l'Air française avec les écussons rouges de l'artillerie. On possède par ailleurs peu de renseignements sur les Français (quelque centaines) qui appartiennent à la division Brandebourg, l'unité spéciale de l'Abwehr, ou aux commandos du célèbre Otto Skorzeny (quelques dizaines) et encore moins sur les rares isolés qui arguant d'une ascendance germanique, alsacienne ou mosellane, réussissent à s'engager dans des unités réputées telle la division Grossdeutschland ou même la Leibstandarte Adolf Hitler!

On estime généralement qu'environ 30 000 Français portèrent l'uniforme allemand durant la Seconde Guerre Mondiale, sans compter les 30 000 autres Français qui appartinrent à divers services de police, S. D., SS bretonne etc : 10 000 volontaires pour la L. V. F., 5 000 à la N. S. K. K., 5 000 aux SK, légion Speer et autres unités militarisées, 3 000 Miliciens versés à la division « Charlemagne », 5 000 à la brigade « Frankreich ».

Dès la fin de 1942, des Français appartenant à la N. S. K. K. désertent par petits grouper pour gagner les bureaux de la Waffen SS de Bruxelles ou d'Anvers ; ils ne peuvent toutefois s'engager qu'à titre individuel, ni Berlin, ni Vichy n'ayant encore donné leur accord. Devant le nombre croissant des volontaires, le Président du Conseil français, Pierre Laval, signe le 22 juillet 1943 le décret suivant :

— le chef du gouvernement,

Vu les actes constitutionnels n° 12 et 12 bis,

Le Conseil de cabinet entendu,

décrète :

Article 1er. Les Français peuvent contracter un engagement volontaire pour combattre le bolchévisme hors du territoire dans les formations constituées par le gouvernement allemand (Waffen SS), pour y être groupés dans une unité française.

Article 2. Ceux qui, appartenant à cette unité, combattront effectivement hors du territoire, bénéficieront des avantages prévus par les lois et réglements relatifs à la Légion des Volontaires Français contre le bolchévisme.

Article 3. Le présent décret sera publié au Journal Officiel et exécuté comme loi de l'Etat.

Des bureaux de recrutement, où beaucoup de jeunes se précipitent, s'installent à Paris, 24 avenue du Recteur Poincaré. Les affiches se multiplient sur les murs de France et dès la mi-août une compagnie entièrement française est formée à Sennheim, en Alsace, où se trouce le camp d'entrainement de la Waffen SS française ; une deuxième compagnie de volontaires venant d'Allemagne, des camps de prisonniers et des usines, puis une troisième compagnie se forment. Le gouvernement de Vichy décide alors d'envoyer des officiers et des sous-officiers, issus de la Milice Française de Joseph Darnand, pour encadrer la nouvelle unité. A la fin de l'année 1943, près de 2 000 volontaires ont été retenus et poursuivent leur instruction à Sennheim, tandis que les sous-officiers partent pour Posen Treskau et les élèves-officiers pour la Junkerschule de la Waffen SS à Bad Tölz dans les Alpes bavaroises.

Les Waffen SS français constituent la SS Sturmbrigade n° 7 « Frankreich » dont le 1er bataillon, sous les ordres du Hauptsturmführer Bance, est engagé en été 1944 en Galicie alors que le 2è bataillon reste à Neweklau sous les ordres du Sturmbannführer Gamory-Dubourdeau.[5] Le 30 juillet 1944, un train emporte le matériel et les hommes du 1er bataillon, trois compagnies de combat, une compagnie d'appui avec trois canons anti-chars et les compagnies de service, soit 1 200 hommes. Le convoi serpente pendant une semaine à travers la Slovaquie, la Hongrie, la Pologne avant d'arriver en Galicie où la brigade est engagée aux côtés de la 18è division Horst Wessel le 8 août 1944. Quinze jours plus tard, il ne reste que 140 hommes valides. Tous les officiers sont hors de combat, les sections squelettiques sont commandées par des sous-officiers ; on compte 130 morts dont l'Oberjunker Peyron, premier officier de la Sturmbrigade tué au front, 50 prisonniers dont l'Oberjunker Laschett, étudiant en Sciences Politiques, qui mourra dans le camp soviétique de Tambow, de nombreux disparus dont l'Obersturmführer de Tissot, plus de 600 blessés. 58 croix de fer sont décernées au 1er bataillon, dont beaucoup à titre posthume.

Les rescapés quittent la Galicie pour rejoindre le 2è bataillon dans la région de Schwarnegast, dans le corridor de Dantzig ; puis les Waffen SS français retrouvent leurs camarades de la L. V. F. qui ont dû repassé la Berezina le 30 juin 1944 et qui ont été regroupés au camp de Salech. La L. V. F. est officiellement dissoute le 1er septembre 1944 et ses hommes versés dans la Waffen SS afin de former une nouvelle unité, la 33è Waffen Grenadier Division der SS « Charlemagne », le numéro 33 devenant libre par l'anéantissement de la division SS hongroise disparue lors de la chute de Budapest en février 1945 ; les anciens de la L. V. F. et de la Sturmbrigade sont rejoints par des Français de la Kriegsmarine, des SK, de la Flak, de la N. S. K. K., de la Légion Speer puis après leur transfert à Wildflecken, par la Franc Garde de la Milice Française réfugiée en Allemagne après la « Libération » de la France.

Les Waffen SS français, officiellement commandés par le général Puaud, l'ancien chef de la L. V. F.[6] nommé Oberführer, « assisté » par le Brigadeführer Krukenberg, véritable commandeur de la division, s'embarquent le 17 février 1945 pour monter au front en Poméranie ; hélas, leur instruction est sommaire, leur encadrement trop inégal — anciens de la Sturmbrigade et de la L. V. F. aguerris par les combats de Galicie ou de Russie, officiers venant de la Milice sans autre expérience généralement que la guerre de 1939—1940 contre les Allemands et les combats contre les maquis communistes en France — et les Soviétiques ont percé le front lorsque le 57è régiment du Hauptsturmführer de Bourmont et le 58è régiment du Sturmbannführer Reybald débarquent à Hammerstein, où ils doivent selon les habitudes de l'armée allemande, recevoir pièces d'artillerie, canons d'assaut automoteurs, mortiers lourds, 14 chars légers et 10 chars lourds ; ils restent done sans armement lourd et sur les 5 000 hommes engagés lors des premiers combats, on comptera 500 morts dont l,Obersturmführer Artus, ancien sous-lieutenant de chasseurs alpins, l'Untersturmführer Counil, jeune saint-cyrien, l'Obersturmführer de Londaize, engagé à 14 ans dans les rangs franquistes durant la guerre d'Espagne, et plus d'un millier de blessés.

La situation va s'aggraver lors du repli vers l'ouest, début mars 1945, dans la plaine de Belgard ; le Sturmbannführer Reybald a les deux cuisses fracassées par un obus de T 34, il survivra toutefois à ses blessures et sera décoré de la croix de fer de 1ère classe et promu Obersturmbannführer. Afin d'éviter l'encerclement, le Brigadeführer Krukenberg décide de percer vers le sud, en tête le 1er bataillon du régiment de marche commandé par le Hauptsturmführer Fernet, avec le Sturmbannführer de Vaugelas et l'Etat Major de la division, suivi par le régiment de réserve avec l'Oberführer Puaud et le Hauptsturmführer de Bourmont, l'arrière-gaarde étant assurée par le 2è bataillon du régiment de marche avec le Hauptstumführer Bassompierre. Si le 1er bataillon réussit à se sauver, le régiment de réserve est totalement anéanti dans la plaine de Belgard, l'Oberführer Puand et le Hauptsturmführer de Bourment disparaissant dans la tourmente, tandis que les rescapés du 2è bataillon seront ou capturés après 15 jours de cache-cache avec les Soviétiques, ou tués. Le 6 mars 1945, il ne subsiste de la 33è Waffen Grenadier Division der SS « Charlemagne » que, outre des isolés qui essaient de regagner les lignes allemandes,

1 — le SS Ersatzbataillon du Hauptsturmführer Martin qui combat dans la « poche de Dantzig » du 20 mars au 1er avril 1945. En effet, des Waffen SS de la « Charlemagne » isolés de la division après les premiers combats de Poméranie, se retrouvent rejetés vers la poche de Dantzig ; 400 hommes sous le commandement du Hauptsturmführer Obitz, ancien de la L. V. F. chef du 2è bataillon du régiment n° 57, et une centaine d'artilleurs dirigés par le Hauptsturmführer Martin, également ancien de la L. V. F., forment le 4 mars 1945 un Kampfgruppe qui se met à la disposition de la 4è SS Polizeidivision. Mais le jour même, un avion soviétique attaque le convoi ferroviaire où ont pris place les Waffen SS français ; on comptera 50 morts dont l'Untersturmführer Colnion, qui était à 18 ans le plus jeune officier de la Sturmbrigade, et 60 blessés dont le Hauptsturmführer Obitz qui sera évacué par mer mais qui périra, son navire étant torpillé par un sous-marin soviétique. Les Waffen SS français combattent aux côtés de Waffen SS allemands, hongrois, italiens, lettons et hollandais jusqu'au 1er avril 1945 où la centaine de rescapés est évacuée sur la presqu'île d'Hela, puis vers Copenhague où ils arriveront le 5 avril avant de rejoindre les rescapés de la Division Charlemagne, rassemblés en un régiment Charlemagne.

2 — la compagnie de marche de l'Obersturmführer Ludwig qui participe à la défense de Kolberg du 4 au 19 mars 1945. Quelques 500 Waffen SS français isolés de la division après le désastre de Belgard, réussissent à gagner le port de Kolberg.

(Lire la suite en page 12)

LES SEPT COLONNES DE L'HEROISME, par Jacques d'ARNOUX

I volume 13,5×21, 560 pages — Editions de Chiré — broché, 96 F., relié toile 150 F.*

Officier d'observation pendant la Ie. Guerre Mondiale, Jacques d'Arnoux fut abattu en 1917 aux commandes de son avion. Relevé à demi-paralysé, il est resté alité pendant 63 ans, jusqu'à sa mort, en 1980. Ce furent 63 années de souffrance dans laquelle il a puisé les ressources morales exceptionnelles pour surmonter cette épreuve ; 63 années d'inactivité physique forcée, mais ô combien compensée par un souffle spirituel, vivre surnaturel, hors du commun ; un souffle qui s'est déversé dans la rédaction de livres. La somme de ses réflexions est entièrement contenue dans un ouvrage remarquable : Les Sept Colonnes de l'héroïsme, dont la lecture procure une richesse spirituelle inattendue et durable. Ce volume avait été publié peu de temps avant la dernière guerre (en 1938). Très largement répandu, il eut une influence considérable auprès de ses nombreux lecteurs. Toutefois, ce premier tirage fut très rapidement épuisé et depuis plus de 40 ans, il était devenu introuvable, sauf chez les bouquinistes ou les libraires d'occasion. C'est la raison pour laquelle les Editions de Chiré ont pris la décision de le rééditer après l'édition, en 1978, du dernier livre du même auteur « Les Soifs de l'Homme » (53 f.) Il s'agit là d'un événement dans le domaine de la littérature contrerévolutionnaire, car « Les Sept Colonnes de l'héroïsme » est certainement à ranger parmi les dix livres les plus importants dans le cours du 20è. siècle. Selon les propres termes de Michel de Saint Pierre, c'est « le livre même que je voudrais confier aux adolescents des deux sexes, ainsi qu'aux jeunes gens et aux jeunes filles déjà plus âgés pour qu'ils y trouvent leur miel et leur bien. Mais que dis-je ? Les Sept colonnes de l'Héroïsme sont à mettre entre toutes les mains et je trouve dans cet ouvrage assez de force explosive et radieuse pour soulever au-dessus d'eux-mêmes les adultes les plus aplatis ». Au-delà des réalités révolutionnaires contemporaines, au-delà du rationalisme déductif des mécréants, vous serez pénétrés par une lumière irradiante qui porte notre foi et nous éclaire en nous appuyant sur les sept colonnes qui sont l'Intelligence, l'Enthousiasme, la Mémoire, la Volonté, le Sacrifice, l'Ire et la Grâce.

* Par correspondance, s'adresser à la librairie : Diffusion de la Pensée Française, Chiré-en-Montreuil 86190 Vouillé. Port : 20 % jusqu'à 60 F. — 10 % de 60 à 150 F. — franco au-dessus de 150 F.

Die Standarte

„Jede Nation wäre stolz . . ."

Wenn bei uns in Rumänien, vor und während des II. Weltkrieges, ein Soldat, der sich um das Vaterland besonders verdient gemacht hatte, zu Grabe getragen wurde, schritt hinter der Artillerielafette, auf welcher der mit der Nationalflagge bedeckte Sarg lag, als erster, vor den Regierungsmitgliedern und der Generalität, ein Flügeladjutant des Königs.

Auf diese Weise, wollte man zeigen, dass die gesamte Nation an der Trauerfeier teilnahm . . .

Die Ehrung der Soldaten, die vorbildlich ihre Pflicht getan haben, war und ist im rumänischen Volk so tief eingewurzelt, dass auch das uns aufgezwungene kommunistische Regime, mindestens auf diesem Gebiet, nichts dagegen zu unternehmen versuchte. Von den rumänischen Offizieren, meistens ehemalige Kommandeure von Verbänden während des II. Weltkrieges, die von den Deutschen mit dem Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet wurden, ist noch einer am Leben, Konteradmiral Horia Macellariu. Die übrigen sind in den letzten zehn, zwölf Jahren verstorben. Diese Ritterkreuzträger wurden ausnahmslos alle, im heutigen Rumänien mit militärischen Ehren beigesetzt . . .

Hans-Ulrich Rudel

Am 18. Dezember 1982 starb Oberst a. D. Hans-Ulrich Rudel, der Sturzkampf-Flieger des zweiten Weltkrieges, der einzige Träger der höchsten Tapferkeitsauszeichnung, **die eigens für ihn geschaffen wurde**, des „Goldenen Eichenlaubes mit Schwertern und Brillanten des Eisernen Kreuzes.

In 2530 Feindflügen versenkte er drei Kriegschiffe, darunter das Schlachtschiff „Marat" und 70 Landungsboote. Er zerstörte 519 sowjetische Panzer, was bedeutet, daß er **acht Panzerbrigaden** (Stand von 1944) vernichtet hat. Er allein! Rudel stürzte sich mit Mut und Tapferkeit auf den Gegner, der Gefahren voll bewußt, mit welchen er zu rechnen hatte und brachte immernachhaltige Entlastung für die Erdkampftruppe, die sich oft, hauptsächlich in den letzten Monaten des Krieges, in schwieriger, verzweifelter Lage befand. Beim Vorrücken der Sowjets in Pommern, zerstörte Rudel allein unzählige Brücken und rettete damit hunderttausenden von Flüchtligen das Leben.

Die Kriegsgegner von einst haben diesem aussergewöhnlich tapferen Soldaten ihre Anerkennung nicht versagt und ihn entsprechend verehrt, denn Hans-Ulrich Rudel war und bleibt wahrscheinlich überhaupt der größte Held der Kriegsgeschichte. Er war einmalig, aber einmalig war auch das Benehmen des „offiziellen" Deutschland anläßlich seines Todes, des Todes eines Mannes, auf welchen jede Nation dieser Welt stolz wäre.

Nicht nur, dass der Bundespräsident niemanden schickte um einen Kranz am Grabe des Nationalhelden niederzulegen, nicht einmal ein Zug der Bundeswehr gab ihm die letzte Ehre. Es wurde sogar einzelnen Angehörigen der Bundeswehr verboten, an dem Begräbnis teilzunehmen und der Bundesverteigungsminister musste sich gegen die Anschuldigung wehren, daß Kampfflieger der Bundeswehr den betreffenden Friedhof am Begräbnistag überflogen hatten. Es ist nur zu hoffen, dass es tatsächlich auch so war. SPD-Funktionäre und Mandatsträger sind aufgesprungen und verlangten Untersuchung, Bestrafung . . .

Wie nicht anders zu erwarten war, wurde Hans-Ulrich Rudel von der Kanaille des sogenannten deutschen Fernsehens und Rundfunks verleumdet, verhöhnt und als „Rechtsradikaler" gebrandmarkt . . . Die Tagespresse kündigte den Tod von Hans-Ulrich Rudel nur in ein paar Zeilen an und vergaß nicht zu schreiben, dass er ein „Gestriger", ein „Unverbesserlicher" war.

Nach unseren Kentnissen, verhielt sich nur eine einzige Tageszeitung anders, nämlich das in Bielefeld erscheinende „Westfalen-Blatt" (Auflage 200.000) das einen ausgezeichneten ehrenbezeugenden Artikel für Hans-Ulrich Rudel brachte: „. . . Der Schlachtflieger Rudel muß jeden Piloten der Luftwaffe faszinieren. Welcher junge Pilot nicht so empfindet, der sollte aussteigen, denn er wäre kaum den Sprit wert, den er verfliegt . . ."

Man muss Theo Fritzen, stellvertretender Chefredakteur des „Westfalen-Blattes" für diese Zeilen den anerkennenden Dank aussprechen.

Straßen müssten nach Hans-Ulrich Rudel benannt, sein Bild müsste in jeder Kaserne, in jeder Schule an einem Ehrenplatz hängen. Anderswo wird genau so verfahren.

Über das Verhalten der Meinungsmacher haben wir uns nicht gewundert, aber wohl über das Verhalten der Männer, die für die Zukunft dieses Deutschland verantwortlich sind, denn in Anbetracht des herabwürdigenden Verhaltens, ist kaum zu erwarten, dass noch viele bereit wären ihr Leben zu riskieren, um die „Gesellschaft" zu verteidigen, wie mancher deutsche „Demokrat" das Vaterland zu nennen pflegt.

I. V. EMILIAN

Vorbild für Jaruzelski

Anläßlich seines letzten Besuches in Moskau, begab sich General Jaruzelski zum Grabe von Felix Edmondowitsch Dserschinski, einem Polen, der in der Sowjetunion berühmt geworden ist, und legte dort einen riesigen Kranz nieder.

Dserschinski ist der Gründer der Tscheka (Allrussische außerordentliche Kommission zur Bekämpfung der Konterrevolution und Sabotage), deren Opfer Millionen zählen. Der Name dieser Organisation wurde mehrmals geändert, jedoch nicht die Methoden.

Aus Tscheka wurde GPU, dann OGPU, NKWD (bis 1946), MVD und schließlich, seit März 1954, KGB (Komitee für Staatssicherheit beim Ministerrat der UdSSR). Der KGB wurde 17 Jahren lang von Juri Andropow geführt, dem jetzigen Generalsekretär der kommunistischen Partei der Sowjetunion.

Zur Situation unserer Gegenwart

Nicht nur eine Analyse einzelner Zustände gibt dieses Buch — es deutet die Epoche. Worin steckt der GEIST DER EPOCHE? Die Politische Analyse der Bundesrepublik ist niederschmetternd durch die Fülle der ausgebreiteten Wahrheiten. Sie rangiert unter den geistlosen Staaten. Auch in den sogenannten Supermächten steckt nicht der Geist der Epoche.

Was an Wahrheiten hier ausgebreitet wird, ist „harte Ware". Der Text verrät den Techniker, der an Prüfständen arbeitet und für den nur die Messung gilt. Was vor ihm liegt, hat Wert als Konzept — mehr nicht. Die Politiker sollten sich das merken: was sie uns ständig in den Medien deklamieren, sind nur Konzepte. Erfolge brauchen wir. Was sie im ständigen Wahlbetriebe tun, ist nur das Erregen der Hoffnungen, Geschwätz der Parteisekretäre. Der Verfasser entpuppt sich als Heidegger-Schüler. Mit philosophischem Denken werden die Ideologien widerlegt. Endlich eine Auseinandersetzung mit dem Marxismus, die alles an ihm bloßlegt: das Geringe an geistiger Leistung und seine Eignung als Mittel der ständigen Spaltung der Völker.

Die rechtsgeschichtlichen Ausführungen schließlich enthüllen die nun mehr als hundert Jahre deutlich kämpfende Gegenposition, die fasziniert und mitreißt.

Nach seinem Lehrbuch der Politik legt der Verfasser ein Aktionsprogramm Politik vor, zugeschnitten auf die gegenwärtigen Zustände von Staat und Welt — nationale Aktion der vielen Schritte und richtigen Schwerpunkte in Innen- und Aussenpolitik.

Ein Buch, das mitten in der Diskussion steht, das zur rechten Zeit kommt!

Hans Karl Leistritz: DER GEIST DER EPOCHE und die geistlosen Staaten — Gedanken zur politischen Gegenwart — 192 Seiten — Broschur — DM 19,80 — Kurt VOWINCKEL-VERLAG, D-8137 Berg am Starnberger See.

Carlos Walz

KAP HOORN – KORDILLEREN – KOLONISTEN

Abenteuer deutscher Auswanderer im Urwald von Chile

Roman, 342 Seiten mit vierfarbigem Umschlag, DM 36,—
ISBN 3-8056 — 3301-7

Der Autor, der über 50 Jahre in Chile gelebt hat, als Auswanderer und Abenteurer, als Deutscher und Chilene, erzählt in diesem lebensprallen Buch mit authentisch historischem Hintegrund die abenteuerliche Geschichte deutscher Kolonisten, die in der 2. Hälfte des vergangenen Jahrhunderts nach Chile ausgewandert sind und mit Zähigkeit und Tatkraft unter unvorstellbar schwierigen Lebensverhältnissen und im Kampf mit einer wilden Natur sich eine neue Heimat mitten aus dem Urwald heraus geschaffen haben.

Der Leser lernt im Rahmen der spannenden Handlung das große zukunftsträchtige Chile mit seiner viele tausend Meilen langen Küste von Arica bis zur Antarktis, zwischen unwirtlicher Kordillere und dem unendlichen Ozean, mit seinen stillen Seen im immergrünen Urwald, mit seinen schneebedeckten Vulkanen und die Menschen dieses Landes kennen und lieben.

Hohenstaufen Verlag, Berg — Bodman 1982 Auslieferung D-8137 Berg 3 — Starnberger See.

Die „Grünen" die knallrot sind

Wir freuen uns gewaltig, dass Herr Egon Bahr, der wichtigste Wunscherfüller der Sowjets in Europa, nicht Bundesaussenminister geworden ist und wir freuen uns auch über den Wahlsieg der Unionsparteien, der übrigens nicht zuletzt der Tatsache zu verdanken ist, daß die 10 bis 12% national gesinnten Deutschen auch diesmal „nützlich" gewählt haben. Wir wünschen Herrn Bundeskanzler Kohl viel Glück und Erfolg bei der Lösung der sehr schwierigen Probleme in ebenso schwierigen Zeiten.

Der Sieg der Union wurde aber überschattet durch den Einzug von 28 Staatsdemolierern in den Bundestag: einer Pasionaria in Taschenformat, einem ehemaligen General, der keine Kravatte mehr braucht und unbedingt wie ein echter Prolet aussehen will (der feine Mann hat 10% der Zweitstimmen der braven Bürger von München-Mitte bekommen), Phantasten, Spinner, Gammler und hauptsächlich waschechte Kommunisten, die alle vom KGB manövriert werden. Solche Leute werden vom kommunistischen Geheimdienste benützt, in kommunistischen Ländern jedoch in psychiatrische Anstalten oder in Zwangarbeitslager geschickt.

Die grünen „Volksvertreter" werden zuerst versuchen, manche Bundestagsitzungen zur Belustigung der Zuschauerbühne in Zirkusvorstellungen umzufunktionieren. Viel ernster wird es aber sein, wenn sie, unter dem Mantel der parlamentarischen Immunität ihren „politischen" Kampf auf die Straße versetzen. In dieser Hinsicht, ist zu hoffen, dass Herr Bundesinnenminister Zimmermann alles in Bewegung setzt um Deutschland vor chaotischen und prerevolutionären Zuständen zu bewahren.

ive

Deutscher Almanach 1983

Wir legen hiermit den vierten Band dieses geistig-literarischen Jahrbuchs unseren Lesern vor und wissen, daß sein Inhalt weite Kreise wegen seines gediegenen Inhalts und seiner hervorragenden Ausstattung anspricht. Ein sowohl volkstümlicher wie auch anspruchsvoller Band deutscher Literaturaussage in Gegenwart und Vergangenheit findet seinen Weg überall dorthin, wo die Pflege deutscher Kulturwerke noch und wieder ihre Bedeutung hat.

Erneut vereinigt der DEUTSCHE ALMANACH eine Fülle von Erzählungen, Gedichten und Balladen, Spruch- und Lebensweisheiten. Hier kommt der literarische Nachwuchs ebenso zu Wort wie jene Dichter, die aus zeitbedingten Gründen in den letzten Jahrzehnten vom deutschen Buchmarkt verschwunden sind, deren Werk aber wert ist, auch für die Zukunft erhalten zu bleiben. So leistet der Herausgeber, Reinhard Pozorny, neben seiner kulturpflegerischen Arbeit auch eine „Wiedergutmachung" an jenen volks- und heimattreuen Dichtern und Denkern, die um ihrer geistigen Einstellung und inneren Haltung willen sonst kaum mehr zu Wort kommen.

Der DEUTSCHE ALMANACH, der sich seit seinem Erscheinen in zunehmendem Maße einen festen Platz als deutsches Haus- und Lesebuch erobert hat, ist auch weiterhin ein notwendiger Beitrag zum Geistesleben jener Deutschen, die sich dem nihilistischen Geist unserer Zeit nicht unterwerfen wollen.

DEUTSCHER ALMANACH 1983 — Herausgegeben von Reinhard Pozorny — 244 Seiten — 4 Farbtafeln — Ganzleinen mit Schutzumschlag DM 29,80 — TÜRMER-VERLAG, D-8137 Berg — Starnberger See.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldruck, B. Helmstr. 16
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

„Es gibt nur eine Macht, die wirklich zählt, das ist die Macht des politischen Druckes. Wir Juden sind die mächtigste Nation auf der Welt, weil wir die Macht besitzen und sie anzuwenden verstehen".

Wladimir Jabotinski

Gründer der terroristischen Organisation „Irgun Zwai Leumi", am 27. Juli 1938 in „The Jewish Bulletin" (New York)

So sieht eine mexikanische Zeitschrift die Lage im Nahen Osten.

(Réplica", 8 de Julio No. 428, 44100 Guadalajara, Jalisco, Mexico).

ATAVISMUL DIN EL

Un conațional de al nostru, român din Voivodina (Iugoslavia), a avut deaface la un moment dat cu un emigrant, ca și el însuși, care după puțin timp s'a dovedit a fi ungur. L'a întrebat omul nostru pe strein că de unde e el? Acela i-a răspuns că e „din Ungaria". Din ce loc din Ungaria? — a întrebat primul în mod obișnuit, cum se întreabă în atare împrejurări. Din Cluj — a răspuns maghiarul cel „din Ungaria". Omul nostru, cu ceva clase de școală și el pe acolo, se miră ca un naiv ce este: „măă, păi asta-i în România, măă!" — „Cum?" — zice ăla. „Păi, pătecă tu n'ai mers la școală, n'ai învățat acolo istorie or geografie?" — se miră iarăși al nostru cu naivitate. Până să se mire el deabinelea a și simțit o lovitură neașteptată și solidă în falcă, administrată cu dușmănie din partea ungurului gata să-ți scoată și ochii numai pentrucă ești român. Omul nostru a fugit. Peste câteva zile s'au zărit întâmplător pe stradă. Ungurul s'a și înfoiat ca un curcan, strângând deja pumnul. Al nostru a ocolit pe la colț. S'a dus apoi și a relatat cazul la miliția locală (suedeză). N'a știut dacă s'a luat sau nu vreo măsură. După un an de zile se vede însă chemat la miliție și întrebat cum se mai poartă ungurul cel reclamat. A răspuns că n'a mai dat ochii cu acela. Dacă ți se mai întâmplă ceva din partea lui, să ne înștiințezi! — i-au spus cei de la miliție. — Nu știu dacă mă voi putea stăpâni să nu ripostez în chipul cel mai energic cu putință, în caz că iarăși mă provoacă direct — a spus bănățeanul nostru. — Nu, să nu procedezi astfel, ci de grabă să ne înștiințezi — au insistat cei din miliție cu sfatul.

Carevasăzică și pe plan individual în maghiar apare atavicul sălbatic din vremea când s'a încălzit la foc din balegă uscată și a mâncat carne stătută de sub șezutul său, de sub șea. De îndată își zgâiește dinții, își arată clanța, să te sfâșie, în ura lui nomadă.

Cazuri de genul celui arătat, sub felurite forme, nu sunt chiar sporadice.

S. G.

1943—1983: Il y a 40 ans naissait la Waffen SS française

(Suite de la page 10)

Une compagnie d'environ 200 hommes est formée sous le commandement de l'Obersturmführer Ludwig et intégrée au bataillon parachutiste Hampel pour défendre la ville. Le siège durera du 4 au 19 mars 1945 et le sacrifice des soldats permettra l'évacuation des 35 000 habitants civils, de plus de 50 000 réfugiés, de nombreux blessés et des survivants. La trentaine de Waffen SS français gagnera Swinemünde pour rejoindre Wildflecken et le 59è régiment de la division « Charlemagne », commandé par le Obersturmbannführer Hersche.

3 — le 59è régiment de la 33è Waffen Grenadier Division der SS « Charlemagne » stationné à Wildflecken. Devant l'avance américaine, les 1 200 hommes quittent le camp le 30 mars 1945 pour gagner la Bavière ; après des combats de retardement livrés près de Wartenberg et à Moosburg, ils seront arrêtés par les Anglo-américains dans le sud-Tyrol.

4 — le ler bataillon du régiment de marche qui réussit à franchir l'Oder et à rompre l'encerclement. Repartant vers Swinemünde, au pas cadencé, en chantant haut et fort, les 800 survivants des 7 000 hommes de la division défilent devant le général allemand commandant la forteresse de Swinemünde qui s'exclame : **« C'est la première fois depuis longtemps que je vois des hommes qui ressemblent encore à des soldats ».** Les rescapés forment désormais le régiment « Charlemagne », à trois bataillons le 57è commandé par le Hauptsturmführer Fernet, la 58è par l'Obersturmführer Géromini puis le Hauptsturmführer Jauss, et la compagnie lourde par le Sturmbannführer Boudet-Gheusi. Bientôt rejoints par les nouveaux officiers (une vingtaine dont le prince Protopopoff, ancien de la L. V. F.) sortis de l'école de Neweklau, la SS Panzergrenadierschule, et par des Français encore volontaires pour s'engager dans la Waffen SS le 23 avril 1945 (!), les Waffen SS français vont avoir le redoutable double honneur d'être les derniers tués de la Seconde Guerre Mondiale le 8 mai 1945, le jour même de l'armistice, et de participer à la défense de Berlin, d'être les derniers à se battre dans la capitale du Reich le 2 mai 1945.

(à suivre)

---

1 Sans compter les étrangers engagés dans la Wahrmacht, telle la division espagnole « Azul », dans les autres corps militaires allemands, N.S.K.K., Kriegsmarine, Luftwaffe et bien sûr les divers services de police.

2 Voir l'ouvrage de Saint-Loup, *Les Hérétiques*, Paris, Presse de la Cité, 1967.

3 En particulier le Parti Populaire Français (P.P.F.) de Jacques Doriot, le Rassemblement National Populaire (R.N.P.) de Marcel Déat et le Mouvement Social Révolutionnaire (M.S.R.) d'Eugène Deloncle. Le Comité d'Honneur de la L.V.F. était composé de S.E. le Cardinal Baudrillart, de l'Académie Française, Recteur de l'Université Catholique de Paris, qui déclare que les légionnaires sont *« les meilleurs fils de France »*, du chanoine Tricot, d'Abel Bonnard, de l'Académie Française, d'Abel Hermant, de l'Académie Française, du savant Georges Claude et d'Alphonse de Chateaubriant.

Sur l'historique de la L.V.F., on peut consulter : Pierre Rostaing, *Le prix d'un serment*, Paris, La Table Ronde, 1975. Saint-Loup, *Les Volon taires*, Paris, Presse de la Cité, 1964 ; Robert Soulat, *Les places étaient chères*, Paris, La Table Ronde, 1951.

4 *Historia*, n° hors série 32, *L'Internationale SS*, p. 110.

5 Voir Jean Mabire, *La Brigade Frankreich*, Paris, Fayard, 1973.

6 *Paris-Match* dans son numéro du 13 novembre ;981 a publié des photos des Waffen SS français en particulier d'Edgard Puaud, général de brigade de l'armée française, colonel de la Wehrmacht et oberführer de la Waffen SS.

Vom Aufstieg der Habsburger

Das Geschlecht der Staufer ist vergangen; fremde Könige kamen auf den deutschen Thron; Königsgut wurde verschleudert, und die Bereicherung der deutschen Fürsten auf Kosten des Reiches nahm Formen an, die später Friedrich Schiller in die Worte kleidete: „Die kaiserlose, die schreckliche Zeit. . . ."

Mit Rudolf I. von Habsburg, einem nicht unvermögenden Landgrafensohn aus dem Elsaß, kam nach dem Interregnum wieder ein Deutscher auf Deutschlands Königsthron. Wenn Rudolf I. auch nur teilweise in die Fußstapfen der Staufer trat, so trug seine Politik doch dazu bei, dem Reich wieder Ansehen zu gewinnen und verschleudertes Krongut ihm wieder heimzuholen.

In seinem Sohn Albrecht I. darf man einen großen Staatsmann sehen, charakterlich wohl anders als sein Vater und nicht so volkstümlich, aber von dessen Zähigkeit, wenn es galt, einmal gewonnenes Gebiet gegen fremde Ansprüche zu verteidigen. Die verzögerte Auszahlung des Erbes an seinen Neffen Johann, den Sohn seines Bruders Rudolf, führte schließlich zu Albrechts I. Ermordung.

Der Aufstieg der Habsburger ist eine Fortführung des vor wenigen Jahren erschienenen Werkes „Sie bauten das Reich", in dem nicht nur Reichsgeschichte, sondern auch das Werden des Abendlandes mit lebhaften Strichen und gut fundiert gezeichnet wird.

Auch das neue Werk der Autorin bleibt streng auf dem Boden der Tatsachen. So vermittelt die Verfasserin, die sich bereits durch viele Bücher einen großen Leserkreis erworben hat, Geschichte und entwirft ein sachkundiges Bild aus dem Spätherbst des Mittelalters. Dabei hat die Autorin auch, beginnend mit der Teilung des karolingischen Reiches, den Aufstieg Frankreichs zur Weltmacht berücksichtigt und die enge Zusammenarbeit mit dem französischen orientierten Papsttum jener Zeit eingehend behandelt.

Wieder ist es der Autorin gelungen, dem Leser Geschichte, die bis in unsere Gegenwart reicht, spannend und einfühlsam nahezubringen und somit einen wertvollen Beitrag zum Verständnis jener Epoche zu leisten.

Dorothea Wachter: DER AUFSTIEG DER HABSBURGER — Das Reich und Europa im 13./14. Jahrhundert — 280 Seiten — 4 Tafeln — Gebunden mit Schutzumschlag DM 29,80 — TÜRMER-VERLAG, D-8137 Berg am See.

Comemorarea Profesorului Dr. emerit Leontin Constantinescu de către Universitatea din Saarbrücken

În prezența a aproape 300 de invitați, în majoritate juriști, unii din ei veniți din Franța, din Belgia, din Elveția și din Austria, în după amiaza zilei de 18 februarie 1983 (ziua de naștere a mult regretatului nostru compatriot), Universitatea din Saarbrücken a ținut să omagieze, printr'o solemnitate cât se poate de impresionantă, memoria aceluia ce-a fost Profesorul Dr. emerit Leontin-Jean Constantinescu, eminent jurist și om de știință de reputație internațională care a ilustrat timp de mai bine de două decenii catedra de Drept european și de Drept comparat a Facultății de Drept a acelei universități.

Adunarea comemorativă a avut loc în marea sală de muzică, a cărei scenă și tribună au fost abundent împodobite cu flori.

După ce un cvintet alcătuit din studenți a executat Contrapunctul Nr. 1 din **„Kunst der Fuge"** de Johann Sebastian Bach, Prof. Dr. Dr. h. c. Günter Wöhe, decanul Facultății de Drept, a rostit cuvântul de salut și a evocat momentele principale din viața și din activitatea științifică a lui Leontin Constantinescu. Despre el ca om, a vorbit, abia stăpânindu-și emoția, Prof. Dr. Dr. h. c. Gerhard Lüke, depănând duioase amintiri și recitând, spre surprinderea generală, poezii din volumul „Versuri clandestine" de Leontin Constantinescu, acestea traduse în limba germană, deși volumul apăruse abia de câteva zile. În numele colaboratorilor apropiați a vorbit, cu aceiași căldură, Asesorul Hagen Henry, asistent la catedra lui Leotin Constantinescu în ultimii ani. După această cuvântare, cvintetul de studenți a executat, cu acompaniament de orgă, **Adagio** de T. Albinoni. Despre monumentala operă științifică a lui Leontin Constantinescu a vorbit timp de o oră, foarte documentant și citând din textele originale în limba franceză, Prof. Dr. Dr. Georg Ress, noul titular al catedrei de Drept comparat.

Adresându-se Rectorului Universității din Saarbrücken, Decanului Facultății de Drept, profesorilor acestei facultăoi, colegilor și prietenilor veniți dela mari depărtări să asiste la aceastǎ impresionantă solemnitate, în numele familiei a mulțumit Profesorul Dr. Vlad Constantinescu, fiul mai mare a lui Leontin, profesor titular al Facultății de Drept a Universității din Strasbourg, spunând în încheiere: „De pe malurile Dunării, fluviu european — dacă mai este — și până pe malurile Saarei, linie de unire între Germania și Franța, destinul său (NN. al lui Leontin Constantinescu) s'a înscris în lupta pentru drept în serviciul păcii și în serviciul libertății între oameni și între popoare, fără de care nu poate să existe nici pace și nici demnitate omenească. Vă mulțumesc că ați adus aci mărturia atașamentului domniilor voastre față de aceste valori".

După aceasta, a urmat **Andante grazioso** de Joseph Haydn, impresionanta solemnitate luând astfel sfârșit.

Este locul să spunem aici că Universitatea din Saarbrücken nu s'a limitat în a omagia memoria lui Leontin Constantinescu numai prin aceasta mareață manifestare, ci a editat și un volum omagial, **de aproape una mie pagini,** volum la care au colaborat nu mai puțin de 55 juriști de toate naționalitățile, toți titulari de catedre la facultățile de drept ale celor mai importante universități din lumea liberă.

Nu suntem oare cu toții îndreptăoiți să fim mândri de moștenirea ce ne-a lăsat-o Leontin Constantinescu?

ive

Din inițiativa Doamnei Zoe Constantinescu, în editura noastră a apărut o plachetă de 88 pagini, frumos ilustrată de Marioara Dumbravă Dumitrescu: **„VERSURI CLANDESTINE"** de Leontin-Jean Constantinescu.

Acei care doresc să aibă această plachetă sunt rugați să scrie la următoarea adresă: Frau Zoe Constantinescu, Schumannstraße 2, D-6602 Dudweiler, B. R. Deutschland, trimițând în același timp suma de DM 15,— costul unui exemplar la

Konto Nr. 320550394
Allgemeine Elsässische Bankgesellschaft
D-6600 SAARBRÜCKEN

NOTĂ

Din cauze de ordin tipografic, n'a putut apărea în nr. trecut, 147, al „Stindardul"-ui partea finală la „Năzuinți ugro-altaice" (pag. 4), ce o socotim definitorie pentru conținutul relatării respective. De aceea o redăm aci.

Procedeul de a include în harta ugroaltaicilor țări și limbi ce nu aparțin acestora, constituie un fel de „potiomchiniadă", adăoga criticul revoltat. El punea „eroarea" pe seama ignoranței, ceea ce prin sine este foarte grav. Poate însă criticul nici nu știe (sau poate că il o trece deocamdată cu vederea) că la unguri asemenea „greșeli", suceli și învârteli constituie un sistem. Trufia, caracteristică naționaliștilor maghiari, e strâns legată de ignoranță. Sub raportul acesta, finlandezii au o părere nu prea măgulitoare despre rudele lor, ungurii, cu care s'a făcut serata aceea discutată. Anume, o anegdotă finlandeză explică amplasarea geografică a celor două neamuri acolo pe unde sunt, prin anlafabetismul ungurilor și neputința lor de a citi indicația pe tabla de la răscruce încotro e drumul spre Finlanda. Așa că, inculți cum au fost, au luat'o aiurea, ajungând departe în Panonia.

Pesemne, spunem, spre nenorocirea (până astăzi chiar) a neamurilor băștinașe găsite aci. Și acum încă tot vor, precum se vede din partea unor unguri înrăiți, să prindă la loc niște petice-cârpe din haina lui Atila!.

S. Gârleanu